

Wiadomości KSN

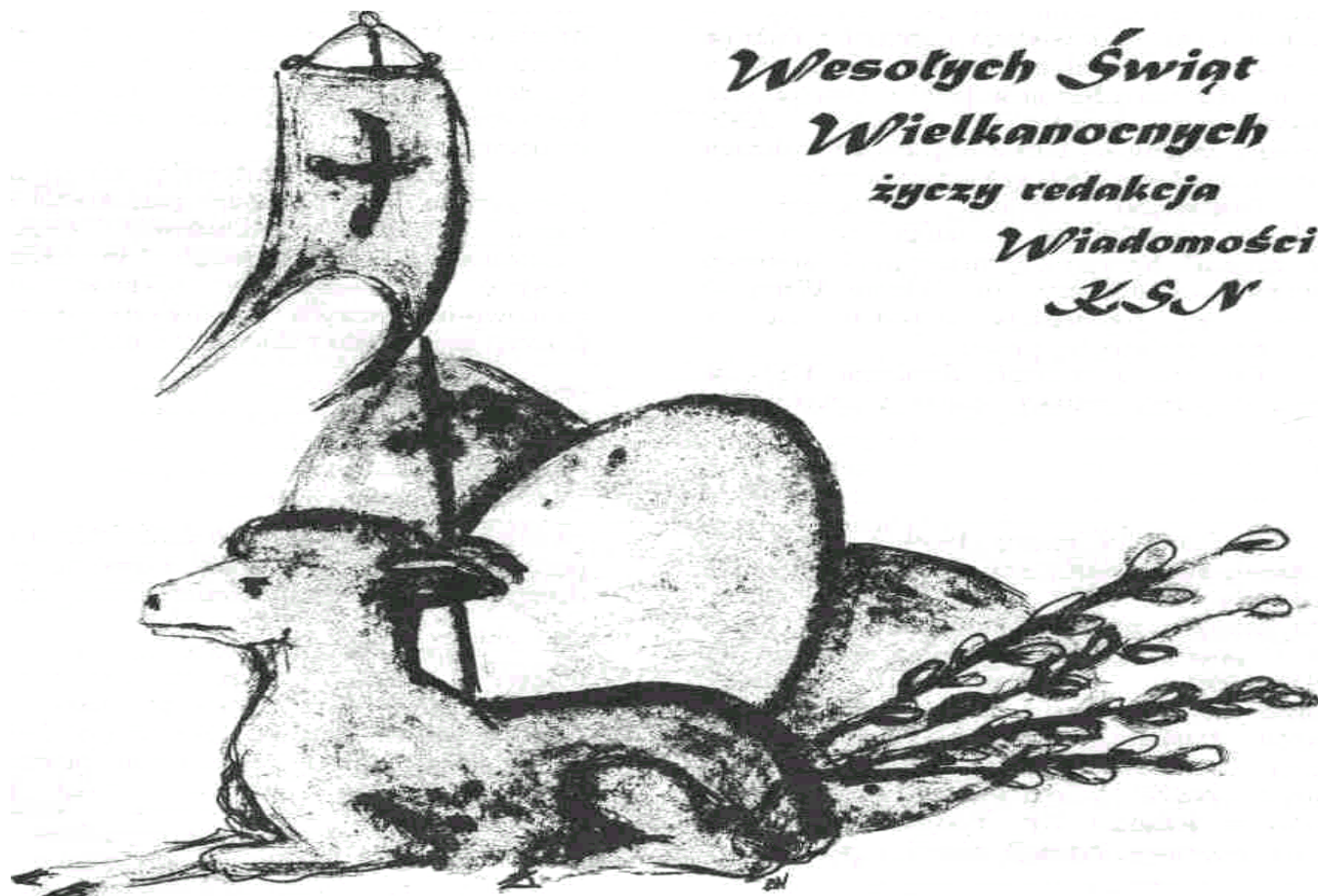
Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "S"

Nr. 4(39)

kwiecień

1999 r.

Stwierdzi



*Wesołych Świąt
Wielkanocnych
życzy redakcja
Wiadomości
KSN*

W zeszycie

O pracach Rady i Prezydium KSN

Uchwała Rady KSN w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego

Stanowisko KSN w sprawie prywatyzacji polskiej gospodarki

Sprawy PAN

Podwyżki "kwietniowe"

Sprawozdanie i plany działalności komisji KSN

XXI posiedzenie Rady Głównej

Informacje z KBN

Projekt zasad przyznawania dodatków doktorantom za prace w war. szkodliwych

E. Lipińska Łuczyn o restrukturyzacji JBR

Sprawozdanie z konferencji w Brukseli

Porozumienie ramowe związków zawodowych z pracodawcami (Komisja Europejska)

Informacje o pracach Rady i Prezydium Krajowej Sekcji Nauki.

Prezydium KSN

W dniu 20 lutego 199 r. odbyło się posiedzenie Prezydium KSN. Zgodnie z porządkiem obrad omawiano konkretne zadania wynikające z uchwalonego przez Radę KSN programu działania Sekcji w 1999 r. Ustalono, że przewodniczący komisji i zespołów KSN przygotowują zadaniowy harmonogram do realizacji programu działania KSN w bieżącym roku.

Omówiono sprawy związane z organizacją konferencji "Nauka w okresie transformacji". Sprawy organizacyjne konferencji powierzono Kazimierzowi Sicińskiemu. Wstępnie ustalono, że konferencja odbędzie się w Katowicach, jesienią tego roku.

Omawiano strategię działania KSN w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa

wyższego. Wskazywano na konieczność opracowania wieloletniego harmonogramu zwiększania środków finansowych na te dziedziny. Uznano za konieczne aby w pierwszym kroku nasępiła znacząca poprawa istniejącej sytuacji. Wymaga to przygotowania odpowiednio korzystnego projektu Budżetu Państwa na rok dwutysięczny.

W związku z napływającymi sygnałami o przerywaniu więzi pomiędzy gospodarką i nauką (pismo Komisji Zakładowej Centralnego Laboratorium Tytoniowego w Krakowie) przyjęto stanowisko w sprawie pakietów naukowo-badawczych w procesie prywatyzacji polskiej gospodarki (stanowisko na stronie 8)

Rada i Prezydium KSN

W dniu 19 marca 1999 r odbyło się posiedzenie Prezydium KSN, a w dniu następnym posiedzenie rady KSN. Rada Krajowej Sekcji Nauki przyjęła rozliczenie finansowe KSN za 1998 r. oraz uchwaliła preliminarz budżetowy KSN na 1999 r. Omawiano sytuację szkolnictwa wyższego i nauki oraz kierunki dalszych działań Sekcji na rzecz poprawy sytuacji. Postanowiono zwrócić się do Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" o wszczęcie rozmów z Rządem RP. Podjęto uchwałę w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa

wyższego. Uchwała zawiera najistotniejsze postulaty dotyczące sytuacji ekonomicznej tych dziedzin. (Test uchwały zamieszczamy na str 3},

Omawiano także roboczą wersję projektu ustawy "Prawo o szkolnictwie wyższym" przygotowaną przez zespół problemowy KSN pod kierunkiem Jerzego Olędzkiego. Zgłoszono szereg uwag. Po ich opracowaniu przez Zespół projekt zostanie skierowany do szerszej konsultacji.

Spotkanie z Prezydium Komisji Krajowej

W dniu 22 marca 1999 r. w Gdańsku miało miejsce spotkanie przedstawicieli Sekretariatu Nauki i Oświaty NSZZ "S" z Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "S". Krajową Sekcję Nauki reprezentowali: Janusz Sobieszczanski, Wojciech Pillich, Ryszard Mosakowski, Marek Gutowski i Kazimierz Siciński. Przedstawiciele KSN w swoich wystąpieniach opisali

trudną sytuację finansową oraz inne problemy nauki i szkolnictwa wyższego. W imieniu Rady KSN zwrócono się do Komisji Krajowej NSZZ "S" o zainicjowanie i poprowadzenie rozmów z Rządem w celu podjęcia zdecydowanych kroków na rzecz poprawy sytuacji i stworzenia korzystnych warunków rozwoju tych dziedzin.

(red.)



Uchwała
Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"
w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce.

Warszawa, 20 marca 1999 r.

Krajowa Sekcja Nauki będąc wyrazicielem środowiska "Solidarności" pracowników nauki i szkolnictwa wyższego, w głębokim przekonaniu o doniosłości edukacji i nauki dla egzystencji Państwa i społeczeństwa, uważa za niezbędną zdecydowaną poprawę sytuacji tych dziedzin.

Zwracamy się do Rządu RP o podjęcie rozmów w sprawie przyszłości nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce. Oczekujemy od Rządu odniesienia się do zadań stojących przed tymi dziedzinami i rzetelnego określenia środków na realizację tych zadań.

Równocześnie zwracamy się do Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" o zainicjowanie tych rozmów.

W związku z powyższym postulujemy:

1. Doprowadzić w 1999 r. do nowelizacji ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, uniezależniając wynagrodzenia pracowników, których płace wyznaczane są wg systemu mnożnikowego od wynagrodzeń pracowników cywilnej sfery budżetowej oraz wprowadzając zasadę, że wzrost procentowy realnych wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej jest nie mniejszy od połowy procentowego wzrostu realnej wartości produktu krajowego brutto.
2. W odniesieniu do sytuacji materialnej konieczne jest opracowanie harmonogramu dojścia w najbliższych latach (przy zakładanej dynamice wzrostu dochodu narodowego) do finansowania nauki na poziomie co najmniej 1,5% PKB, a szkolnictwa wyższego na poziomie co najmniej 2% PKB. Uważamy za niezbędne określenie w 1999 r. co najmniej trzyletniego harmonogramu zwiększania środków finansowych na realizację zadań szkolnictwa wyższego i nauki. Ze względu na wieloletnie niedoinwestowanie i bardzo duży wzrost zadań niezbędne jest znaczące zwiększenie środków finansowych w najbliższym roku i następnie systematyczne ich dalsze zwiększanie w kolejnych latach, o około 10 % rocznie w ujęciu realnym.
3. Znacząco zwiększyć środki finansowe z budżetu państwa na realizację zadań szkolnictwa wyższego w 2000 roku.
 - 3.1. Ukształtowanie płac wg relacji 1:2:3 (asystent - adiunkt - profesor) średniej płacy w sektorze przedsiębiorstw. Przyjęcie relacji, że średnia płaca pozostałych pracowników szkolnictwa wyższego równa się 1,25 średniej płacy w sektorze przedsiębiorstw.
 - 3.2. Zwiększyć środki finansowe na pomoc materialną dla studentów, uwzględniając wzrost liczby studentów w 2000 roku i realny wzrost nakładów przypadających na jednego studenta nie mniej niż o 10%.
 - 3.3. Zwiększyć środki finansowe na inwestycje realnie o 50%.
 - 3.4. Zwiększyć środki finansowe na pozostałe wydatki szkolnictwa wyższego (wydatki rzeczowe, wydatki jednostek budżetowych, dotacje dla jednostek niepaństwowych), uwzględniając (częściowo - współczynnik 1,035) przewidywany wzrost liczby studentów i zwiększenie wartości realnej o 10%.
4. Wprowadzić, zgodnie z inicjatywą rektorów szkół akademickich, korzystnie oprocentowane kredyty na realizację zadań inwestycyjnych szkół wyższych.
5. Wzmocnić działania i system zachęt ekonomicznych skłaniających przedsiębiorstwa do korzystania z potencjału naukowego oraz dorobku naukowego i technicznego polskich placówek naukowych i uczelni, a także do inwestowania w badania naukowe i wdrożeniowe.
 - 5.1. Obniżyć podatek dochodowy od podmiotów gospodarki zamawiających w krajowych placówkach naukowych lub prowadzących na obszarze Kraju:
 - badania naukowe i prace badawczo rozwojowe,
 - dokonujących zakupu wyników badań, o ile nie następuje nabycie praw majątkowych,
 - prowadzących nieinwestycyjne zadania rozwojowe (dokumentacja konstrukcyjna i technologiczna, prototypy itp.) zamawiane u podmiotów krajowych, zależnie od stosunku

$$\frac{B}{D+B}$$

gdzie: D - dochód,

B - wydatki na wymienione powyżej prace badawcze i wdrożeniowe.

6. Wprowadzić zasady podatkowe sprzyjające przekształceniom własnościowym placówek naukowych.

- 6.1. Bezterminowo zwolnić placówki naukowe i badawczo rozwojowe (niezależnie od formy własności) od podatku dochodowego, w części dotyczącej prowadzenia działalności naukowej i badawczo rozwojowej.
- 6.2. Zaliczyć środki wypracowane przez placówki naukowe i badawczo - rozwojowe z działalności innej niż działalność naukowa i badawczo - rozwojowa do kosztów uzyskania przychodów w wysokości tej części środków, która jest przeznaczona na rozwój potencjału badawczego placówki.
7. Wprowadzić zasadę, że płace w Polskiej Akademii Nauk, a w przyszłości także w Państwowych Instytutach Badawczych będą kształtowane zgodnie z relacją proponowaną dla szkolnictwa wyższego (1:2:3). Do czasu zakończenia przekształceń zasada ta powinna obowiązywać także w odniesieniu do Jednostek Badawczo - Rozwojowych. Wymaga to zwiększenia środków na działalność statutową o wyodrębnioną część na podwyżki wynagrodzeń.
 8. Ze względu na znaczną dekapitalizację majątku trwałego, w tym aparatury do badań naukowych, pilnym jest odbudowanie i unowocześnienie stanu sprzętowego polskich instytucji naukowych i badawczo rozwojowych.
 9. Przeznaczyć część prywatyzowanego majątku narodowego na stworzenie funduszu celowego wspierającego rozwój nauki i szkolnictwa wyższego.
 10. Wprowadzić jako zasadę negocjowanie pakietu naukowo - badawczego przy każdej prywatyzacji majątku narodowego.

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ "Solidarność"
/Janusz Sobieszkański/

Załącznik I

Kwotowe oszacowanie środków z budżetu państwa na realizację zadań szkolnictwa wyższego w 2000 roku.

I. Założenia wyjściowe.

1. Przewidywany w 2000 r. średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych 104,9%.
2. Produkt krajowy brutto (PKB) w 1999 r. wzrośnie realnie o 5,1%, a w 2000 r. o 5,7% PKB.
3. Produkt krajowy brutto (PKB) w 1999 r. wyniesie, wg przewidywań, 595 953,3 mln. zł.
4. Średnioroczne zatrudnienie w szkolnictwie wyższym w 2000 r. na poziomie etatów kalkulacyjnych z 1998 r.; w tym: 10410 etatów-profesorowie, 32108 etatów - adiunkci i wykładowcy, 18322 etatów - asystenci, lektorzy i instruktorzy.
5. Ukształtowanie płac wg relacji 3-2-1 (profesor - adiunkt - asystent) średniej płacy w sektorze przedsiębiorstw. Przyjęcie relacji, że średnia płaca pozostałych pracowników szkolnictwa wyższego równa się średniej płacy w sektorze przedsiębiorstw
6. Przeciętne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw w 1999 r. szacuje się na 1500 zł. Przyjmując, że płace w sektorze przedsiębiorstw wzrosną realnie co najmniej o 2%, średnia płaca w tym sektorze w 2000 roku wyniesie nie mniej niż:
 $1500 \times 1,069 = 1603,5$ zł.
7. W 2000 roku liczba studentów na studiach dziennych w uczelniach państwowych wzrośnie o 7% i wyniesie:
 $567\ 760 \times 1,07 = 607\ 503$.

II. Oszacowanie środków na wynagrodzenia, łącznie z zakładowym funduszem nagród.

Profesorowie	10410 etatów	x 12 x 1603,5 zł.	x 3	= 600 927 660 zł.
Adiunkci i wykładowcy	32108 etatów	x 12 x 1603,5 zł.	x 2	= 1 235 644 272 zł.
Asystenci i lektorzy	18322 etatów	x 12 x 1603,5 zł	x 1	= 352 551 924 zł.
Pracownicy nie będący nauczycielami akademickimi	72060 etatów	x 12 x 1603,5 zł	x 1,25	= 1 733 223 150 zł.

RAZEM

3 922 347 006 zł.

III. Pochodne od wynagrodzeń osobowych (składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy).

3 922 347 006 zł. x 0,47 = **1 843 503 092 zł.**

IV. Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych.

3 922 347 006 zł. x 0,08 = **313 787 760 zł.**

V. Pomoc materialna dla studentów.

W 1999 r. na pomoc materialną dla studentów (bez rezerw) przeznaczono 684644 tys. zł., w tym na stypendia studenckie 474 384 tys. zł. Kalkulacyjne średnie miesięczne stypendium, wypłacane przez 10 miesięcy w roku, kształtować się będzie na poziomie 165,4 zł. Średnio miesięcznie na jednego studenta studiów dziennych, przy wypłacaniu stypendium przez 10 miesięcy w roku, przypada 91,7 zł. Inne wydatki wynoszą 210 260 tys. zł.

Przyjmujemy, że w 2000 r. średnia miesięczna przypadająca na jednego studenta studiów dziennych, przy wypłacaniu stypendium przez 10 miesięcy w roku, powinna wzrosnąć realnie co najmniej o 10%, więc $91,7 \times 1,149 = 105,4$ zł. Zatem środki na stypendia, po uwzględnieniu zwiększenia liczby studentów o 7%, wyniosą: $105,4 \times 10 \times 517\,060 \times 1,07 = 583\,129\,927$ zł. Inne wydatki obejmujące także dotację na Fundusz Pożyczek i Kredytów Studenckich, uwzględniając założony wzrost liczby studentów i 10 procentowy realny wzrost środków, szacujemy na poziomie: $(210\,260 \text{ tys. zł.} + 139\,407 \text{ tys. zł.}) \times 1,07 \times 1,149 = 429\,891$ tys. zł. Razem na pomoc materialną dla studentów proponujemy **1 013 021 tys. zł.**

Zakładając, że będzie rozszerzana pomoc w postaci pożyczek (kredytów), część oszacowanych środków na pomoc materialną dla studentów zostanie w przyszłych latach zwrócona do budżetu państwa.

VI. Inwestycje.

W 1999 r. na inwestycje przeznaczono 298 236 tys. zł. Wobec niekwestionowanej konieczności rozbudowy bazy dydaktycznej i socjalnej proponujemy zwiększenie o 10% realnej wartości środków na inwestycje, do kwoty **461 968 tys. zł.**

VII. Pozostałe wydatki.

W 1999 r. na pozostałe wydatki zaplanowano kwotę 681 727 002 zł. (Wydatki rzeczowe, wydatki jednostek budżetowych, dotacje dla jednostek niepaństwowych.) Proponuje się zwiększenie tych środków, uwzględniając (częściowo - współczynnik 1,035) przewidywany wzrost liczby studentów i 10 procentowe zwiększenie wartości realnej.

$$681\,727\,002 \times 1,035 \times 1,149 = 810\,719\,976,6 = \mathbf{810\,719\,977 \text{ zł.}}$$

VIII. Łączna kwota środków z budżetu państwa na realizację zadań szkolnictwa wyższego w 2000 roku:

8 365 348 835 zł.

Przewidując, że produkt krajowy brutto w 2000 r. osiągnie:

$$595\,953,3 \text{ mln. zł.} \times 1,049 \times 1,057 = 660\,788,847 \text{ mln. zł.,}$$

udział środków na szkolnictwo wyższe w odniesieniu do produktu krajowego brutto wynosiłby **1,266% PKB.**

W przedstawionym oszacowaniu kwotowym nie uwzględniono konieczności powiększania kadry akademickiej.

Przewodniczący
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ "Solidarność"
/Janusz Sobieszczęński/

Załącznik 2

UZASADNIENIE

do Uchwały Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"
w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce.
Warszawa, 20 marca 1999 r.

1. Oczekując dobrej jakości kształcenia i badań naukowych nie sposób abstrahować od wielkości środków finansowych na realizację zadań edukacyjnych i naukowych. Chodzi tu o środki finansowe z budżetu państwa oraz o finansowanie bezpośrednie przez podmioty gospodarki, wspierane przez odpowiednią politykę podatkową i kredytową państwa. W istocie więc, rozstrzygającymi kreatorami polityki edukacyjnej i naukowej państwa nie są Ministerstwo Edukacji Narodowej i Komitet Badań Naukowych, lecz Ministerstwo Finansów, Rząd i Parlament. Koniecznością jest więc podjęcie rozmów z Rządem. Tylko tak umocowane rozmowy mogą zaowocować ustaleniami, które będą miały szansę na realizację.

2. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność" jest dość głęboko usytuowana w strukturze związku. Właściwą rangę uzyskają rozmowy, jeżeli będą prowadzone ze strony Związku przez Komisję Krajową. Nie chodzi tu tylko o sprawy formalne. Edukacja i nauka musi być postrzegana jako ważny komponent życia w Polsce. Wsparcie ze strony Komisji Krajowej jest więc nieodzowne.

3. Nakłady finansowe na szkolnictwo wyższe, po załamaniu w 1991 r., w następnych latach, w ujęciu realnym, powoli wzrastały. Uwzględniając wartość nabywczą pieniądza, nakłady na szkolnictwo wyższe w 1999 r. są jednak o 14 % niższe niż w 1990 r.

Jeszcze gorzej kształtuje się odniesienie nakładów z budżetu państwa do produktu krajowego brutto. Po załamaniu, od 1,108 %, w 1990 r. do 0,82 % PKB w 1991 r. wskaźnik ten w latach dziewięćdziesiątych waha się w granicach 0,78 - 0,88 % PKB, chociaż od roku 1992 następuje systematyczny realny wzrost PKB, rocznie o 2,6 - 7,0 %. Wskazuje to na konsekwentne utrzymywanie w latach dziewięćdziesiątych niekorzystnej polityki wobec szkolnictwa wyższego. Jest to tym bardziej niesprawiedliwe, że w tych latach w szkolnictwie wyższym następował wzrost zadań i wydajności pracy. Liczba studentów w uczelniach państwowych wzrosła od 394000 w 1990, do 1033860 w 1999 r.

Dzięki odpowiedzialnej polityce prowadzonej przez uczelnie, zrozumieniu uwarunkowań i zaangażowaniu znacznej części kadry, uczelnie są dalej wartościowymi placówkami naukowymi i edukacyjnymi. Nie są jednak w stanie w pełni zrekompensować wieloletniego niedoinwestowania, które dotyczy każdego obszaru działania szkół wyższych. Postępuje dekapitalizacja majątku trwałego i aparatury. Stopień zużycia aparatury naukowej w 1997 r. był oceniany na ponad 68 %. Inwestycje są wysoce niewystarczające. Wobec wzrastającej liczby studentów pogłębiają się problemy lokalowe.

Konieczność poszukiwania daleko posuniętych oszczędności powoduje znaczne zwiększenie liczebności grup ćwiczeniowych, projektowych i laboratoryjnych. Niejednokrotnie zmienia to charakter zajęć. Zamiast samodzielnego rozwiązywania zagadnienia, np. podczas ćwiczenia laboratoryjnego, jest pokaz.

Konieczność zdobywania dodatkowych środków finansowych spowodowała rozwój płatnych form studiów, niejednokrotnie przekraczający możliwości lokalowe, sprzętowe i kadrowe.

Pomoc materialna dla studentów jest niewystarczająca. Środki na pomoc materialną, przypadające na jednego studenta studiów dziennych, na miesiąc (uwzględniając 10 miesięcy w roku) w 1990 r. wynosiły 353,5 zł. (w przeliczeniu na ceny 1999 roku). W 1999 r. już tylko 121 zł., a uwzględniając fundusz pomocy i kredytów studenckich -145,7 zł. Liczba miejsc w domach studenckich w 1990 r. wynosiła 126,3 tys., a liczba miejsc konsumenckich w stołówkach studenckich - 32 tys. w 1997 r., odpowiednio - 131 tys. i 23,2 tys. miejsc.

Bardzo niekorzystna jest polityka płacowa Państwa wobec sfer cywilizacyjnych. W szkolnictwie wyższym średnie zarobki brutto obejmujące: wynagrodzenie zasadnicze, wysługę lat, dodatek funkcyjny i premie, po podwyżce w 1998 r. kształtują się na poziomie 1230 zł., a w odniesieniu do pracowników akademickich na poziomie 1500 zł. (Wg danych ankietowych z 51 uczelni państwowych.)

Ta sytuacja, tym bardziej, że nakładająca się przez wiele lat prowadzi do obniżenia poziomu i jakości kształcenia. Największe zagrożenia powstają w związku z sytuacją kadry akademickiej i naukowo - technicznej. Płace kadry akademickiej, a więc kadry o wysokich i najwyższych kwalifikacjach są wysoce niewystarczające. Dla wielu koniecznością staje się podejmowanie dodatkowych zajęć, często znacznie bardziej atrakcyjnych finansowo niż w szkolnictwie państwowym, w przypadku specjalności poszukiwanych na rynku. Przeciążenie dodatkową pracą zarobkową ogranicza możliwości rozwojowe kadry. Następuje wyeksploatowanie kadry. Równocześnie sytuacja ta odstrasza młodych zdolnych ludzi od poświęcania się pracy naukowej i dydaktycznej.

W tej sytuacji, od dawna zgłaszany postulat ukształtowania średniej płacy zgodnie z relacją 1:2:3 (asystent - adiunkt - profesor) do średniej płacy w sektorze przedsiębiorstw, wymaga nie dochodzenia do niego, lecz pilnej realizacji. W odniesieniu do całości finansowania szkolnictwa wyższego z budżetu państwa proponujemy określenie kilkuletniego

harmonogramu poprawy sytuacji szkolnictwa wyższego. Proponujemy, aby środki na pomoc materialną dla studentów i wydatki bieżące (poza płacami i inwestycjami) w pierwszym kroku, a więc w budżecie 2000 roku, wzrosły w sposób uwzględniający dalszy wzrost liczby studentów oraz 10 procentowy realny wzrost nakładów. W odniesieniu do inwestycji, proponujemy szybką realizację postulatu zgłaszanego przez rektorów szkół wyższych o otwarciu kredytowania zadań inwestycyjnych, gdyż sprawna, terminowa realizacja inwestycji oznacza najniższy koszt inwestycji.

4. Nakłady na naukę w odniesieniu do produktu krajowego brutto, podobnie jak w szkolnictwie wyższym, w 1990 r. wynosiły ponad 1 % PKB. W 1991 r. obniżono je do 0,76 % PKB. Tendencja spadkowa utrzymywana jest przez dalsze lata, osiągając najniższy poziom w latach 1998 i 1999 - 0,457 i 0,46 % PKB. W ujęciu wartości realnej nakłady na naukę w 1999 r. są niższe o ponad 50% od nakładów w 1990 roku, podczas gdy PKB w tym okresie wzrósł o 40%.

W 1998 r. Jednostki Badawczo - Rozwojowe realnie uzyskały tylko 52% środków finansowych z budżetu państwa, w stosunku do nakładów z 1991 r. oraz zaledwie około 25% realnych nakładów z 1988 r.

Wieloletnie niedobory środków finansowych muszą powodować negatywne skutki. Niewystarczająco wynagradzana kadra musi poszukiwać dodatkowych zajęć, ograniczając swoją aktywność naukową. Pogłębia się luka pokoleniowa. Pogarsza się stan aparatury.

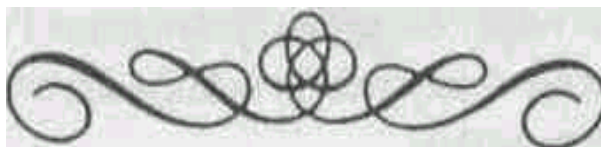
W systemie gospodarki wolnorynkowej racjonalnym jest, że znaczna część zamówień, a zatem i środków finansowych na badania naukowe pochodzi bezpośrednio od podmiotów gospodarczych. W Polsce odradzająca się gospodarka wolnorynkowa w nieznacznym stopniu wiąże swój rozwój z badaniami naukowymi i rozwojowymi. Chłonność polskiej gospodarki na rezultaty badań naukowych i prac wdrożeniowych zdecydowanie o tym czy będą w Polsce trwałe warunki do utrzymania szerokiego frontu badań naukowych. To, czy będzie, czy nie będzie, powiązania gospodarki z nauką, zdecydowanie także o charakterze naszej gospodarki i jej możliwościach konkurencyjnych na rynku międzynarodowym. Dlatego proces dojrzewania gospodarki do trwałego powiązania z nauką trzeba wspomagać różnymi racjonalnymi sposobami.

W postępowaniu prywatyzacyjnym powinno się wprowadzić negocjowanie pakietu naukowo - badawczego. W systemie podatkowym jest znacząca ulga, pozwalająca na wliczenie wydatków na badania naukowe i prace badawczo rozwojowe do kosztów uzyskania przychodów. Jednak w polskich uwarunkowaniach jest ona niewystarczająca. Proponujemy wprowadzenie dodatkowej ulgi. Zmniejszenia podatku dochodowego z tytułu zamawiania lub prowadzenia prac naukowych i badawczo - rozwojowych.

Ważnym niedostatkiem jest brak systemu prawnego i finansowego, sprzyjającego przekształceniom Jednostek Badawczo - Rozwojowych. Proponowane przez Komitet Badań Naukowych zrównanie uprawnień do ubiegania się o środki finansowe z budżetu państwa na badania naukowe, niezależnie od formy własności placówki badawczej oraz proponowane w zgłoszonych postulatach ulgi podatkowe powinny być w okresie co najmniej dziesięciu lat trwałymi rozwiązaniami, pozwalającymi na okrzepnięcie polskich placówek naukowych.

5. W przedłożonych postulatach dominują postulaty ekonomiczne. Szkolnictwo wyższe i nauka wymagają nowych systemowych rozwiązań. NSZZ "Solidarność" prowadzi prace koncepcyjne dotyczące całego obszaru nauki i szkolnictwa wyższego. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność" opracowała nowy projekt prawa o szkolnictwie wyższym. Poszukiwania nowych rozwiązań systemowych powinno nastąpić w drodze powszechnej dyskusji, a nie w trybie negocjacji. Z tego względu problemy te pominięto w zgłoszonych postulatach.

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ "Solidarność"
/-/ Janusz Sobieszczański



Stanowisko

Prezydium Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"

z dnia 20 lutego 1999 r.

w sprawie pakietów naukowo-badawczych w procesie prywatyzacji polskiej gospodarki

Planowane procesy prywatyzacyjne jednostek badawczo-rozwojowych, przy stałym zmniejszaniu nakładów finansowych na naukę z budżetu oraz braku mechanizmów skłaniających do inwestowania podmiotów gospodarczych w działalność naukowo-badawczą, doprowadzą do likwidacji krajowego zaplecza badawczego.

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność" zwraca uwagę na konieczność powiązania rozwoju gospodarczego kraju z nauką poprzez zaangażowanie gospodarki w utrzymaniu na wysokim poziomie badań naukowych.

W zachodzących procesach prywatyzacji w naszej gospodarce, zwłaszcza z udziałem kapitału zagranicznego, pomija się tak istotny problem jakim jest negocjowanie pakietu naukowo-badawczego.

Krajowa Sekcja Nauki zaniepokojona brakiem mechanizmów, stanowiących ochronę własnego rynku, domaga się, aby część środków finansowych z tytułu prywatyzacji była kierowana do Komitetu Badań Naukowych na polskie badania, a powinno to dotyczyć głównie środków uzyskanych z przekształceń własnościowych z udziałem kapitału zagranicznego.

PRZEWODNICZĄCY
Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
/-/ Janusz Sobieszczęński

Krajowa Sekcja Nauki
NSZZ "Solidarność"
Pl. Politechniki 1,
00-061 Warszawa

Komisja Zakładowa Centralnego Laboratorium Tytoniowego w Krakowie zwraca się z uprzejmą prośbą o interwencję u Przewodniczącego Klubu Parlamentarnego AWS - Mariana Krzaklewskiego w sprawie sytuacji CLPT w Krakowie.

Produkcja tytoniu ma bardzo duże znaczenie gospodarcze dla budżetu państwa oraz wsi i rolnictwa. Chociaż uprawa tytoniu w Polsce zajmuje w ostatnich latach ok. 0,15% powierzchni zasiewów, to wartość skupu surowca stanowi ok. 4% skupu całej produkcji roślinnej.

Konkurencyjna cena tytoniu produkowanego w krajach Afryki i Dalekiego Wschodu oraz brak skutecznej ochrony krajowego producenta tytoniu przez resort rolnictwa spowodowało, iż w latach 1986 - 95 nastąpił gwałtowny spadek produkcji tytoniu w kraju (o ponad 60%). Mimo to Polska nadal jest liczącym się w świecie producentem tytoniu. Tytoń na świecie jest uprawiany w ponad 100 krajach. Polska jeszcze w roku 1986 produkowała ponad 125 tys. ton liści tytoniowych co stanowiło ok. 2,1% produkcji światowej. Wielkość produkcji liści tytoniowych w Polsce wynosiła ok. 33% w porównaniu do zbiorów tytoniu w Unii Europejskiej.

W 1986 r. Polska znajdowała się, pod względem zbiorów liści tytoniowych, na 4 miejscu w Europie oraz na 10 miejscu w świecie. Po 10 latach, w roku 1996 produkcja tytoniu w Polsce wynosiła już tylko 38 tys. ton (5 miejsce w Europie i 24 w świecie). Obecnie zbiory tytoniu w kraju stanowią ok. 0,5% produkcji światowej i ok. 11% w porównaniu do zbiorów w Unii Europejskiej.

Po roku 1995 nastąpiła stabilizacja produkcji liści tytoniowych w kraju na poziomie ok. 40 000 ton przede wszystkim dzięki zapisom w umowach prywatyzacyjnych dotyczących zużycia polskiego surowca w ilości 40 - 47 %. **Zapisy te przestaną jednak obowiązywać po roku 2000 i istnieje niebezpieczeństwo, że uprawa tytoniu w Polsce zaniknie.** Zagadnienie to nabiera szczególnie istotnego znaczenia z tego względu, że z uprawy tytoniu utrzymuje się ok. 40 tys. rolników, co daje wraz z rodzinami zatrudnienie i środki do życia dla ok. 200 tys. ludzi zwłaszcza w rejonach gdzie są gleby niskiej jakości i oddalonych od dużych aglomeracji miejskich i przemysłowych.

Skupowany od plantatorów surowiec obecnie pokrywa zapotrzebowanie naszego przemysłu zaledwie w 40%. Importowany jest, oprócz surowca tytoniowego, którego ze względu na warunki klimatyczne, nie można uzyskać w kraju, również taki tytoń, który z powodzeniem może być produkowany w Polsce. **Zużycie krajowego tytoniu mo-**

globy znacznie wzrosnąć pod warunkiem podjęcia działań w kierunku unowocześnienia technologii uprawy i suszenia a przez to poprawy jego jakości i opłacalności.

Utrzymanie oraz rozwój uprawy tytoniu w Polsce wymaga wielu zmian w technologii uprawy. Wielu plantatorów zdaje sobie z tego sprawę lecz brak środków finansowych oraz niepewna przyszłość tej uprawy (m.in. brak wieloletnich umów kontraktacyjnych) spowalniają tempo koniecznych zmian.

Sytuację plantatorów tytoniu pogarsza fakt, iż po prywatyzacji branży tytoniowej zostały znacznie ograniczone środki finansowe na prowadzenie badań zmierzających do poprawy jakości i konkurencyjności krajowego surowca tytoniowego. Instytucje rządowe zdają się nie zauważać, że **zagraniczni inwestorzy zainteresowani są przede wszystkim produkcją papierosów a nie rozwojem krajowej bazy surowcowej**, gdyż od wielu lat posiadają taką bazę w krajach Afryki i Dalekiego Wschodu.

W związku z tym firmy tytoniowe nie finansują obecnie prac badawczych w zakresie hodowli, agrotechniki i ochrony tytoniu co w konsekwencji może doprowadzić do upadku jedynej w Polsce placówki naukowej zajmującej się kompleksowo tytoniem jaką jest Centralne Laboratorium Przemysłu Tytoniowego w Krakowie. **Odbudowanie tego typu placówki o bogatym zapleczu aparaturowym (poziom europejski) i wysoko wyspecjalizowanej kadrze (kilkudziesięcioletnie doświadczenie w pracach nad tytoniem) jest praktycznie niemożliwe. Pustki takiej nie dałoby się w przyszłości wypełnić, a rolnicy utrzymujący się z uprawy tytoniu zostaliby pozbawieni wszelkiej pomocy w walce z konkurencją zagraniczną.**

KBN odrzucał wnioski CLPT ze wskazaniem finansowania projektów badawczych przez przemysł tytoniowy jako "bogatego sponsora". Przemysł tytoniowy natomiast twierdzi, że skoro płaci tak wysokie podatki do budżetu państwa to budżet ma pieniądze na sfinansowanie prac badawczych z zakresu tytoniu. Stawia to placówkę w bardzo trudnej sytuacji w zakresie pozyskiwania środków zarówno z budżetu jak i z przemysłu. Ostatecznie traci na tym przede wszystkim plantator tytoniu, konsument wyrobów tytoniowych oraz Budżet Państwa.

Dalsze zaniedbywanie finansowania prac badawczych mających na celu szybkie unowocześnienie technologii uprawy i suszenia tytoniu spowoduje w niedługim czasie, iż Polska przestanie uprawiać tytoń, a cały surowiec do produkcji wyrobów tytoniowych (zajmujemy obecnie 11 miejsce na świecie pod względem ilości produkowanych papierosów) będzie pochodził z importu.

Fakt ten spowoduje bardzo poważne konsekwencje społeczne, gdyż wywoła w pewnych rejonach Polski bezrobocie strukturalne na wsi pozbawiając rolnika polskiego jego podstawowego źródła utrzymania.

Przewodniczący KZ NSZZ "Solidarność" Centralnego Laboratorium Tytoniowego
Olgierd Sęczek



W dniu 16 grudnia 1998 r. odbyło się spotkanie Wiceprezesa Polskiej Akademii Nauk Mirosława Mossakowskiego z przedstawicielami Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność".

Na spotkaniu dokonano oceny realizacji porozumienia ze spotkania Sekretarza Naukowego, Wiceprezesa PAN M. Mossakowskiego z przedstawicielami Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" z dnia 3 czerwca 1997 r., uznając, że spełniło ono pożyteczną rolę w rozwiązywaniu konfliktowych spraw pracowniczych. Omówiono kilka szczegółowych kwestii wymagających załatwienia zgodnie z porozumieniem. Omówiono także aktualne sprawy bieżące - wyszczególnione w podpisanym ustaleniu.

(Red.)

Warszawa, dnia 29 stycznia 1999 r.

USTALENIA

ze spotkania Wiceprezesa Polskiej Akademii Nauk Mirosława Mossakowskiego
z przedstawicielami Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"
w dniu 16 grudnia 1998 roku

W spotkaniu udział wzięli:

- ze strony Polskiej Akademii Nauk:
Miroslaw Mossakowski - Prezes PAN
Zdzislaw Hensel - SzeF Kancelarii PAN
- ze strony Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność":
Janusz Sobieszczański - Przewodniczący KSN
Romuald Kotowski - Zastępcza Przewodniczącego KSN ds. PAN
Edward Krauze - Przewodniczący Komisji Interwencji KSN

Omówiono następujące sprawy:

1. uzgadnianie spraw płacowych (art. 27 ust. 3 ustawy o związkach zawodowych);
2. 100% wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy obejmujący wszystkich pracowników PAN;
3. ramowy statut placówek PAN;
4. sprawy interwencyjne dotyczące pracowników placówek PAN;

Ad 1. Uznając za niezbędne harmonijne współdziałanie kierownictwa placówek PAN i związków zawodowych, w szczególności przy formowaniu zasad kształtowania płac, ustalono, że do rozsyłanego do placówek PAN Rozporządzenia Rady Ministrów dotyczącego zasad finansowania PAN zostanie załączone pismo Prezesa PAN zawierające niżej przytoczone treści:

" ... Przesyłając w załączeniu treść rozporządzenia, jednocześnie przypominam, że ustalanie regulaminów związanych z funduszami wymienionymi w rozporządzeniu w § 24, pkt. 1, 2 i 3 wymaga uzgodnienia z zakładowymi organizacjami związkowymi zgodnie z regulacją zawartą w przepisie art. 27 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. nr 55, poz. 234 z późn. zm.)..."

(Rozporządzenie Rady Ministrów dotyczące zasad finansowania PAN nie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 1999 roku, ze względu na zastrzeżenia zgłoszone w ostatniej chwili przez GUS. Są czynione intensywne starania, by rozporządzenie to weszło w życie jak najszybciej.)

Ad 2. Dyrektorzy placówek zostaną poinformowani przez Prezesa PAN o możliwości wprowadzania zasady wynagradzania w wysokości 100% za czas niezdolności do pracy wszystkich pracowników placówek PAN:

"W ramach posiadanych środków można dla pracowników nienaukowych wprowadzić w placówce naukowej wyższe od 80% wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną (art. 92 K.p. w związku z § 11 rozporządzenia Rady Ministrów dotyczącego zasad finansowania PAN.) ..."

KSN dostarczy materiały uzasadniające takie decyzje. Materiały na ten temat były publikowane w biuletynach *Wiadomości KSN*. Na prośbę prof. Mirosława Mossakowskiego KSN dostarczy komplet dotychczas wydanych numerów tego periodyku związkowego.

Ad 3. Zgodzono się z sugestią KSN, że wicedyrektorów placówek PAN powinni powoływać dyrektorzy placówek, a nie przewodniczący Wydziałów PAN. W dniu 14 grudnia 1998 roku przyznano ok. 50 placówkom PAN (na 58) osobowość prawną. Odpowiednie zmiany statutów placówek zostaną zasugerowane w późniejszym terminie

Ad 4. Potwierdzono wolę współdziałania w sprawach interwencyjnych. Bieżące współdziałanie powinno ułatwić rozwiązywanie konfliktów pracowniczych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa bez zbędnej eskalacji napięć. Omówiono niektóre sprawy interwencyjne dotyczące pracowników i emerytów PAN. Ustalono, że w tych sprawach będą podejmowane działania w myśl uzgodnień z dnia 3 czerwca 1997 r.

**PRZEWODNICZĄCY KRAJOWEJ SEKCJI
NAUKI NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
(Janusz Sobieszczański)**

**PREZES
POLSKIEJ AKADEMII NAUK
(Miroslaw Mossakowski)**

Warszawa, dnia 5.02.1999 r.

**Dr Janusz Sobieszczański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność"
Pl. Politechniki 1, p. 148 a, 00-661 Warszawa**

Szanowny Panie Przewodniczący,

Informujemy, że zgodnie ze Statutem NSZZ "Solidarność" i Uchwałą II Walnego Zebrania Przedstawicieli Komisji Zakładowych MKK-OKP NSZZ "Solidarność" PAN w dniu 22 lutego br. podjęliśmy działania zmierzające do utworzenia Krajowej Sekcji NSZZ "Solidarność" PAN przy Sekretariacie Nauki i Oświaty Komisji Krajowej Sekcji NSZZ "Solidarność" (kopia Uchwały w załączeniu). Powodzenie tej inicjatywy wymaga spokojnej merytorycznej dyskusji w Organizacjach zakładowych NSZZ "Solidarność" przy placówkach PAN, a po pozytywnej reakcji Organizacji Zakładowych na tę inicjatywę i akceptacji jej przez Komisję Krajową, również uzgodnienia współpracy pomiędzy nowopowstałą Sekcją a Krajową Sekcją Nauki, w ramach Sekretariatu Nauki i Oświaty Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność". Wyrazimy nasze głębokie przekonanie o możliwości i celowości szybkiego wypracowania funkcjonalnych form takiej harmonijnej współpracy.

Znany jest nam negatywny stosunek Zastępcy Przewodniczącego Krajowej sekcji Nauki NSZZ "Solidarność", dr Romualda Kotowskiego, do inicjatywy powołania nowej Sekcji. Na II WZP MKK-OKP NSZZ "Solidarność" PAN koi. Romuald Kotowski otrzymał nieskrępowaną czasowo możliwość przedstawienia swoich koncepcji pracy związkowej środowisk NSZZ "Solidarność" PAN, z której to możliwości w pełni też

skorzystał. Jednakże zarówno przebieg dyskusji jak i wynik głosowania nad Uchwałą wykazała zdecydowany sprzeciw środowiska PAN wobec jego koncepcji, nie reprezentujących należycie interesów i potrzeb pracowników PAN.

Niezależnie od powyższej inicjatywy prowadzimy bieżącą działalność związkową w oparciu o obowiązujący Regulamin MKK-OKP NSZZ "Solidarność" PAN. W tym kontekście znowu nie do przyjęcia jest stanowisko koi. Romualda Kotowskiego wyrażane w kontaktach z najwyższymi organami państwowymi, np. z Komitetem Badań Naukowych, władzami Polskiej Akademii Nauk, i organami związkowymi, poczynając od Komisji Zakładowych na terenie całego kraju, a kończąc na Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność". Uporczywe, niezgodne ze stanem faktycznym, kwestionowanie statutowych uprawnień MKK-OKP, Kwestionowanie kolejnych zapisów niedawno zatwierdzonego przez Komisję Krajową Regulaminu MKK-OKP, agresywne "dyscyplinowanie" Komisji Zakładowych współpracujących z MKK-OKP i szerzenie dezinformacji wśród członków naszego Związku utrudnia bieżącą pracę naszej Komisji i Komisji Zakładowych z nami współpracujących. Tego typu działania niewątpliwie nie leżą w interesie naszego Związku, osłabiając skuteczność jego działania.

Z pozdrowieniami

Za Prezydium MKK-OKP NSZZ "Solidarność" PAN
/-/ Dr Andrzej Skoczowski,
Przewodniczący MKK-OKP NSZZ "Solidarność" PAN

Warszawa, dnia 10.02.1999 r.

Pan Dr Andrzej Skoczowski
Przewodniczący MKK NSZZ "Solidarność" PAN

Szanowny Panie Przewodniczący !

Nawiązując do pisma Pana Przewodniczącego z dn. 5 lutego 1999 r. chcę odnieść się do wielu zawartych w nim wątków.

Z sympatią należy witać słowa o współpracy z Krajową Sekcją Nauki. Jednak nie sposób nie zauważyć, że jest to propozycja, która odsuwa moment rozpoczęcia współpracy dopiero na czas uformowania Krajowej Sekcji NSZZ "Solidarność" PAN. Także doświadczenia z ostatniego okresu wskazują, że mogą być to deklaracje woli części kolegów z MKK PAN, które nie będą mogły znaleźć pokrycia w praktyce. Krajowa Sekcja Nauki występowała z propozycją ścisłej współpracy. Zabrakło pozytywnej odpowiedzi ze strony MKK PAN. MKK PAN nie podjęła współpracy z KSN, podjęła natomiast działania w celu powołania Krajowej Sekcji.

Wiele osób działających w KSN negatywnie ocenia inicjatywę powołania nowej sekcji, widząc w tym działaniu osłabienie ruchu związkowego w sferze nauki. Stanowisko kolegi Romualda Kotowskiego, wcześniej przewodniczącego jednej z komisji zakładowych w PAN i wiceprzewodniczącego OKP PAN, a obecnie Zastępcy Przewodniczącego KSN nie jest więc odosobnione.

Nie znam przypadków kwestionowania przez KSN statutowych uprawnień MKK PAN. Podczas spotkania z Prezesem PAN, prof. M. Mossakowskim rzetelnie określiliśmy uprawnienia MKK i KSN, wskazując że w kontaktach z Kierownictwem Polskiej Akademii Nauk KSN widzi dla siebie rolę pomocniczą. (W rozmowie uczestniczył także koi. R. Kotowski.)

Zupełnie inna jest sprawa kwestionowania zapisów Regulaminu MKK-OKP. O regulaminie i o zarejestrowaniu MKK-OKP dowiedzieliśmy się po fakcie. Prezydium Komisji Krajowej podjęło decyzję o zarejestrowaniu MKK i jej regulaminu będąc w przeświadczeniu, że KSN jest dokładnie poinformowana. W tej sytuacji dopiero po uzyskaniu wglądu w regulamin, a więc po jego zatwierdzeniu, mogliśmy zgłosić swoje uwagi do Prezydium KK. Zwracaliśmy uwagę na kilka zapisów, które naszym zdaniem wprowadzały zamieszanie kompetencyjne. Uzasadnienie naszych obiektywnych przedstawiliśmy na spotkaniu w Gdańsku z przedstawicielami Prezydium KK, w obecności przedstawicieli MKK PAN.

Rada KSN o kolejnej nowej inicjatywie - przekształcenia MKK PAN w Krajową Sekcję NSZZ "Solidarność" PAN została poinformowana na swoim posiedzeniu w dn. 23 stycznia 1999 r. Rada KSN wyraziła zaniepokojenie tymi działaniami i podjęła uchwałę w tej sprawie (w załączeniu). Za uchwałą głosowało 17 członków Rady, dwóch było przeciw, trzech wstrzymało się od głosu. Koi. J. Srebrny zgłosił votum separatum do uchwały.

Jestem głęboko przekonany, że inicjatywa oderwania "Solidarności" PAN od KSN jest złą inicjatywą. Nie przyniesie ona korzyści środowisku "Solidarności" sfery nauki. Dlatego zwracam się do Pana Przewodniczącego i do MKK-PAN o zatrzymanie działań zmierzających do powołania nowej Krajowej Sekcji PAN. Równocześnie, ponownie zwracamy się z propozycją współpracy. Proponuję od razu przystąpić do współdziałania w sprawach merytorycznych. Pozwalam więc sobie załączyć projekt przykładowego regulaminu nagradzania pracowników z zakładowego funduszu nagród. Projekt ten został opracowany pod kątem zastosowania w placówkach PAN. Jednostki badawczo - rozwojowe mają już pewne doświadczenie w tej sprawie, liczymy jednak, że i dla nich ten projekt może być pomocny. Chcielibyśmy jak najszybciej go udostępnić organizacjom zakładowym. Bardzo więc proszę o pilne przekazanie ewentualnych uwag, które mogły by poprawić lub wzbogacić projekt tego regulaminu.

Serdecznie pozdrawiam

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "S"
/-/ Janusz Sobieszczęński

Proponowany, podany niżej projekt regulaminu ma z założenia charakter ramowy i - stosownie do zalecenia prezesa PAN - uwzględnia odpowiednio uregulowania zawarte w ustawie z dnia 12.12.1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U.Nr 160, poz. 1080). Może on być uzupełniony i dostosowany do indywidualnych potrzeb konkretnego instytutu.

**REGULAMIN NAGRADZANIA
PRACOWNIKÓW INSTYTUTUPAN
Z ZAKŁADOWEGO FUNDUSZU NAGRÓD**

Na podstawie przepisu § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad finansowania Polskiej Akademii Nauk oraz gospodarki finansowej jej placówek (Dz.U.Nr 162, póź. 1140) i w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową NSZZ "Solidarność" ustala się, co następuje:

§ 1

Regulamin określa zasady nabywania przez pracowników zatrudnionych w zwanym dalej "Instytutem", prawa do nagród z zakładowego funduszu nagród oraz tryb wypłaty tych nagród.

§ 2

1. Pracownik nabywa prawo do nagrody z zakładowego funduszu nagród, zwanej dalej "nagrodą", w pełnej wysokości po przepracowaniu w Instytucie całego roku kalendarzowego.

2. Pracownik, który nie przepracował w Instytucie całego roku kalendarzowego, nabywa prawo do nagrody w wysokości proporcjonalnej do okresu przepracowanego, pod warunkiem, że okres ten wynosi co najmniej 6 miesięcy.

3. Przepracowanie co najmniej 6 miesięcy nie jest wymagane w przypadkach:

1) powołania pracownika do czynnej służby wojskowej albo do spełnienia obowiązku zastępczej służby poborowych,

2) rozwiązania stosunku pracy w związku z:

a) przejściem na emeryturę, rentę szkoleniową albo rentę z tytułu niezdolności do pracy lub świadczenie rehabilitacyjne,

b) powołaniem lub poborem,

c) likwidacją Instytutu albo zmniejszeniem zatrudnienia z przyczyn dotyczących Instytutu.

3) podjęciem zatrudnienia: a) na podstawie powołania lub wyboru,

b) w związku z likwidacją poprzedniego pracodawcy albo ze zmniejszeniem zatrudnienia z przyczyn dotyczących tego pracodawcy,

c) w związku z likwidacją jednostki organizacyjnej poprzedniego pracodawcy lub jej reorganizacją,

d) po zwolnieniu z czynnej służby wojskowej albo po spełnieniu obowiązku zastępczej służby poborowych,

4) Korzystania z urlopu wychowawczego, z urlopu dla poratowania zdrowia lub z urlopu do celów naukowych lub kształcenia zawodowego,

5) wygaśnięcia stosunku pracy z powodu śmierci pracownika.

§ 3

Pracownik nie nabywa prawa do nagrody w przypadkach:

1) nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy trwającej dłużej niż dwa dni,

2) stawienia się do pracy lub przebywania w pracy w stanie nietrzeźwości,

3) wymierzenia pracownikowi kary dyscyplinarnej wydalenia z pracy,

4) rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika.

§ 4

1. Nagroda w pełnej wysokości wynosi 8,5% sumy wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który ta nagroda przysługuje.

2. W wynagrodzeniu, o którym mowa w ust. 1 uwzględnia się składniki wynagrodzenia przyjmowane do obliczania ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, a także wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy.

3. W przypadku, o których mowa w § 2 ust. 3 wysokość nagrody ustala się proporcjonalnie do okresu przepracowanego w Instytucie.

§ 5

1. Nagroda wypłacana jest, z zastrzeżeniem ust. 2, nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje ta nagroda.

2. Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy w związku z likwidacją Instytutu, nagrodę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy.

§ 6

Regulamin obowiązuje od dnia podpisania i ma zastosowanie do nagród przysługujących za rok 1998 i lata następne.

Warszawa, dn.

Przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność"

Dyrektor Instytutu

USTALENIA

ze spotkania w dniu 15 marca 1999 r. przedstawicieli związków zawodowych,

oraz Ministerstwa Edukacji Narodowej w sprawie podwyżek wynagrodzeń

pracowników wyższych szkół akademickich i wyższych szkół zawodowych w 1999 r.

W spotkaniu uczestniczyli - według załączonej listy obecności - przedstawiciele:

- Federacji ZNP Szkół Wyższych i Nauki, Krajowej Rady Nauki ZNP, Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność";

- Ministerstwa Edukacji Narodowej.

W rezultacie spotkania uzgodniono:

I. Ustalono, że w treści listu Ministra Edukacji Narodowej kierowanego do rektorów szkół wyższych oraz wyższych szkół zawodowych resortu edukacji narodowej znajdzie się następujący akapit:

“Ponadto pozwalam sobie przypomnieć Państwu, iż w świetle art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U.Nr 65, póź. 385 z późn. zm.) podejmowanie istotnych decyzji dotyczących poszczególnych grup społeczności przez organy uczelni, w tym jednoosobowe, powinno się odbywać z uwzględnieniem uprawnień związków zawodowych, wynikających z ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U.Nr 55, póź. 235 z późn. zm.) i nie powinno tych uprawnień naruszać. Zapis ten nakłada na władze uczelni konieczność respektowania uprawnień związków zawodowych wynikających, między innymi, z zapisu art. 27 ust. 3 ustawy o związkach zawodowych stanowiącego, iż zasady podziału środków na wynagrodzenia dla poszczególnych, grup pracowników ustala się w uzgodnieniu z zakładowymi organizacjami związkowymi zakończonymi porozumieniem”.

II. Dolne stawki wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli akademickich wzrosną o 10%, a górne o 9%.

III. Stawki wynagrodzenia wypłacanego za godziny ponadwymiarowe w wysokości:

- dla wyższych szkół zawodowych

1. Profesor	31 zł
2. Wykładowca	25 zł
3. Asystent	19 zł

- dla wyższych szkół akademickich

1. Profesor zwyczajny	30 zł
2. Profesor nadzwyczajny	26 zł
3. Adiunkt	24 zł
4. Asystent	16 zł

IV. Sposób waloryzacji pozostałych składników wynagrodzenia w oparciu o wskaźnik procentowy - 9,3%, z zastrzeżeniem (z uwagi na zaokrąglenia) przyjęcia ostatecznie waloryzacji nie mniejszej niż - 9%.

V. W stosunku do stawek wynagrodzenia zasadniczego pracowników nie będących nauczycielami akademickimi postanowiono dolną stawkę przeliczyć wskaźnikiem procentowym średnio 10,3%, a górne pozostawić bez zmian.

VI. Wzrost o średnio 10% dolnych stawek godzinowych wynagrodzenia zasadniczego pracowników zatrudnionych na stanowiskach robotniczych.

KSN NSZZ “SOLIDARNOŚĆ”,

Federacja ZNP Szkół Wyższych i Nauki, Krajowej Rady Nauki ZNP,

Ministerstwo Edukacji Narodowej.

Poznań, dnia 17 lutego 1999 roku

Pan Janusz Sobieszcański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ “Solidarność”, Warszawa

Odpowiadając na pkt.2 proponowanego porządku obrad Prezydium Krajowej Sekcji Nauki NSZZ “Solidarność”, dnia 20 lutego 1999 roku - przedstawiam;

I. Skład Komisji ds. Legislacyjnych Krajowej Sekcji Nauki NSZZ “Solidarność”:

Krzysztyna Andrzejewska	przewodnicząca,
Członkowie: Jarosław Mikołajewicz	UAM Poznań
Wojciech Mitkowski	AGH Kraków
Kazimierz Świrydowicz	UAM Poznań

II. Plan pracy Komisji na 1999 rok.

Komisja w najbliższym czasie zamierza ponowić wnioski o wprowadzenie do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych następujących kwestii:

- 1) zaliczenia okresu trwania studiów doktoranckich do okresu zatrudnienia "składkowego" lub "nieskładkowego"; uwzględnianego przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalnych, rentowych i ich wysokości,
- 2) zaliczenia okresu asystenckich studiów przygotowawczych, do okresu "nieskładkowego",
- 3) zaliczenia pobytu za granicą wynikającego ze skierowania udzielonego na podstawie odrębnych przepisów o kierowanie za granicę pracowników uczelni w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych, do okresu "nieskładkowego" - dotyczy również innych podmiotów naukowych do, których mają zastosowanie rzezone przepisy.

III. Działalność bieżąca.

1) Komisja przygotowała projekt:

Zarządzenie nr.....

Rektora.....
z dnia..... 1999 roku

w sprawie zasad i trybu przyznawania pracownikom oraz uczestnikom dziennych studiów doktoranckich (nazwa Uczelni) w dodatków pieniężnych za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwe.

Projekt zamierzamy opublikować w Biuletynie Informacyjnym KSN NSZZ "Solidarność" lub przekazać zainteresowanym Komisjom Zakładowym na ich prośbę. (p. str. 21)

2) Porady prawne dla członków NSZZ "Solidarność" oraz wydanie opinii prawnych będących odpowiedzią na pytania Komisji Zakładowych.

3) Udział w negocjacjach np. w MEN, w sprawach dotyczących pracowników Uczelni. Ponadto, jestem autorem nowego "Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych", który został wprowadzony przez Rektora Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu Prof. dr hab. Stefana Jurę, w życie z dniem 16 lutego 1999 roku.

Komisje Zakładowe NSZZ "Solidarność", które są zainteresowane wprowadzeniem w swojej Uczelni lub innej jednostce naukowej nowego regulaminu, mogą otrzymać w/w regulamin, w którym zawarto wszystkie zmiany w przepisach obejmujących kwestie tzw. funduszu socjalnego.

Przewodnicząca
/-/ Krystyna Andrzejewska

Sprawozdanie z działalności Komisji Zagranicznej KSN za okres czerwiec-grudzień 1998 r.

W pracach Komisji Zagranicznej w okresie sprawozdawczym brali udział tylko niektórzy jej członkowie, a mianowicie A. Grząślewicz, B. Jakubowska, E. Kryś, E. Leszczyńska i R. Mosakowski.

W dniach 19-24 lipca 1998 roku Hanna Witkowska była gościem Konwencji American Federation of Teachers w Nowym Orleanie. W czasie Konwencji uczestniczyła w posiedzeniach Sekcji Szkolnictwa Wyższego AFT i nawiązała kontakty z przewodniczącym Irvinem Polishookiem i delegatami reprezentującymi wszystkie Stany. Od 25 do 29 lipca delegatami na II Kongres El byli Ryszard Mosakowski i Hanna Witkowska (koszty pokryte przez El), w trakcie Kongresu brali udział w dyskusji w sesji plenarnej, obradach tematycznych i grupowych (Forum Kobiet, Sektor Szkolnictwa Wyższego). Przemówienia w czasie Kongresu wygłosili: Prezydent El Mary Futrell, Sekre-

tarz Generalny El Fred van Leeuwen, Prezydent USA Bili Clinton, Sekretarz Generalny Międzynarodowej Federacji Wolnych Związków Zawodowych Bili Jordan, zastępca Dyrektora Generalnego MOP Katherine Hagen, Dyrektor Generalny UNESCO Frederico Major, Dyrektor Departamentu Edukacji Banku Światowego Maris O'Rouke, prezydenci innych central zw. nauczycielskich, prezydenci amerykańskich zw. nauczycielski i ich central, oraz paru zasłużonych gości. W czasie Kongresu podjęto szereg rezolucji dotyczących: globalnej kampanii w celu obrony i umocnienia edukacji publicznej; ekonomii i szkolnictwa, partnerstwa w edukacji, edukacji i rewolucji informatycznej, edukacji przedszkolnej, szkolnictwa zawodowego, szkolnictwa wyższego i nauki, edukacji powszechnej i walki z analfabetyzmem, kształcenia nauczycieli, promocji zdrowia i opieki zdrowotnej w szkole, zrównoważonego roz-

woju środowiska, edukacji dla pokoju i rozbrojenia, alienacji dzieci (syndrom stresu), statusu nauczyciela, pracy dzieci, dzieci azylantów i uciekinierów, dzieci i wojny, dziewczynek, feminizacji zawodu nauczyciela, marszu kobiet w roku 2000, praw tubylców, ochrony praw nauczycieli lesbijek i gejów, 50^{tej} rocznicy "Deklaracji Praw Człowieka", ochrony praw do organizowania się, rozwoju współpracy El, MOPu i Światowej organizacji Handlu, globalizacji ekonomii, kryzysu walutowego w Azji, likwidacji broni jądrowej, poparcia dla kobiet afgańskich, sytuacji w Algierii, sytuacji w Indonezji i Wschodnim Timorze, praw związkowych w Korei, sytuacji w Kosowie, nieplacenia zarobków nauczycielom w Rosji, przeglądu struktury El, polityki i praktyki w współuczestnictwie członków, struktury składek członkowskich, programu i budżetu na lata 1999-2001 (wszystkie rezolucje są do wglądu w biurze KSN-u w języku angielskim). Najbardziej interesującą dla nas rezolucję dotyczącą szkolnictwa wyższego przetłumaczono na język polski (w załączniku). Uchwalono nowy sposób obliczania składek członkowskich (w stosunku do PKB) spowoduje podniesienie dla nas składki, nasi delegaci poruszyli to zagadnienie zwracając uwagę na to, że tylko w niektórych krajach Europy Środkowej i Wschodniej składki wzrosną (dla krajów rozwijających się nowy sposób naliczania składek jest korzystny) jest to spowodowane niekorzystnym stosunkiem płacy nauczycielskiej do PKB, wzięto pod uwagę ten fakt postanowiono prze-studiować problem i przyjąć taryfę przejściową.

Kongres wybrał nowe władze, przewodniczącą została ponownie Mary Futrell, a sekretarzem generalnym Fred van Leeuwen. Do Rady Światowej nie wszedł przedstawiciel krajów Europy Środkowej i Wschodniej ani też szkolnictwa wyższego (sprawa ta będzie omówiona dokładnie przez R. Mosakowskiego).

W dniach 29 i 30 września w Luksemburgu odbyło się posiedzenie stałego Komitetu Szkolnictwa Wyższego i Nauki ETUCE (HERC) w którym wzięła udział H. Witkowska.

Od 5 do 9 października w Paryżu odbyła się Światowa Konferencja Szkolnictwa Wyższego UNESCO, delegatem KSN-u była H. Witkowska, R. Mosakowski został włączony do delegacji rządowej, której przewodniczył Minister MEN-u M. Handke. Należy podkreślić docenienie kompetencji KSN-u i osobistych R. Mosakowskiego, który jako jedyny przedstawiciel Polski był wybrany przewodniczącym obrad jednej z grup problemowych (finansowania szkolnictwa wyższego), z inicjatywy R. Mosakowskiego zostały wprowadzone poprawki do końcowej rezolucji uchwalonej przez przedstawicieli rządów. (Szczegółowe sprawozdanie będzie przygotowane po opracowaniu dokumentów końcowych - nadeszły w połowie stycznia 1999). Koszty pobytu R. Mosakowskiego pokrył MEN, a

Plany na rok 1999

W roku 1999 planuje się uaktywnienie Komisji Zagranicznej, opracowanie przez nią materiałów z konferencji UNESCO i innych zebranych przez przewodniczącą.

W 1999 roku odbędą się 2 kolejne posiedzenia HERC oraz posiedzenie Komitetu Równości Szans - należy zastanowić się czy na oba Komitety wyślemy delegatów (koszty pobytu pokrywa El, koszty przelotu KSN). W maju odbędzie się seminarium dotyczące oceny jakości szkolnictwa (nieznane warunki uczestnictwa) W maju Konferencja Europejska El i ETUCE z wyborami nowych władz (koszty pobytu i przelotu pokrywa El). We wrześniu w Dublinie odbędzie się II Światowa Konferencja Szkolnictwa Wyższego El (prawdopodobnie jedna osoba będzie miała pokryte koszty przejazdu i pobytu).

W związku z planowanymi wyjazdami należy przewidzieć odpowiednie środki finansowe, należy też się liczyć z przyjazdami gości (Niemcy, Amerykanie).

H. Witkowskiej łącznie z wyjazdem do Luksemburga - przejazd i 5 diet w Paryżu KSN.

W dniach 22 i 23 października w Brukseli odbyło się posiedzenie Komitetu Równości Szans El w którym wzięła udział E. Leszczyńska (sprawozdanie w załączeniu). (Koszty pobytu pokryli organizatorzy, a przejazdu KSN). W dniach 11-13 listopada E. Kryś brała udział w konferencji poświęconej dostosowaniu się do finansowania w Unii Europejskiej odbyła się ona w Budapeszcie. (Koszty pobytu pokryli organizatorzy, a przejazdu KSN). 14 listopada odbyło się w Krakowie posiedzenie Komisji Zagranicznej, niestety tylko dwóch członków było obecnych. W dniach 30 listopada i 1 grudnia w Krakowie KSN i Sekcja Oświaty współorganizowały z El "Współpracujemy: rozwój z organizacjami członkowskimi z państw Europy Centralnej i Wschodniej".

Tematy spotkania:

- Podsumowanie działalności w Europie Centralnej i Wschodniej;
- Przedstawienie doświadczeń z współpracy;
- Wyzwania stojące przed Związkami Zawodowymi;
- Priorytetowe obszary przyszłej współpracy
- Rady i kryteria dla przygotowywanych projektów.

W Konferencji z KSN-u wzięli udział J. Sobieszczański, R. Mosakowski i H. Witkowska (referat wprowadzający do dyskusji opublikowany został w wiadomościach KSN-u). W czasie obrad przeprowadzono rozmowy o współpracy z AFT, oraz z zastępcą sekretarza generalnego El Elie Jouen w sprawie kontaktów El z ZNP (obserwatorzy z ZNP zostali zaproszeni przez El do uczestnictwa w Okrągłym Stole) W dniach 2-5 grudnia odbył się w Krakowie Okrągły Stół **zorganizowany przez El wraz z KSN-em i Sekcją Oświaty**

pt:
Szkolenie Związkowe dla Krajów Europy Środkowej i Wschodniej na temat Finansowanie, jakość systemów edukacyjnych oraz uznanie dyplomów w perspektywie zintegrowanej Europy".

W obradach wzięło udział 90 delegatów w tym 75 z zagranicy, z KSN-u wzięli udział J. Sobieszczański, R. Mosakowski, H. Witkowska, E. Leszczyńska, E. Kryś, A. Grząślewicz i w jednym dniu W. Pillich (koszty pobytu pokryła El). Sprawozdania przygotowane są przez E. Leszczyńską i E. Kryś.

Ponadto zostały opracowane materiały z seminarium polsko-niemieckiego - Dziwnów 1998, przygotowane do publikacji przez GEW.

R. Mosakowski jako członek Komitetu Europejskiego uczestniczył w jego posiedzeniu w grudniu w Brukseli.

Zastępca Przewodniczącego ds. Zagranicznych
/-/ Hanna Witkowska

<u>Skład Komisji:</u> Przewodniczący	Jerzy Żurak	Uniwersytet Łódzki
<u>Członkowie Komisji - Koordynatorzy w Ośrodkach Akademickich</u>		
Bydgoszcz	Elżbieta Bratkowska-Gołaszewska	ATR Bydgoszcz
Gdańsk	Jolanta Grzybowska	Politechnika Gdańska
Lublin	Bożena Jasińska	UMCS Lublin
Łódź	Elżbieta Kryś	Uniwersytet Łódzki
Katowice	Ewa Żurawska	Uniwersytety Śląski
Kielce	Ewa Małyszko	WSP Kielce
Kraków	Elżbieta Chrzanowska	Politechnika Krakowska
Olsztyn	Aleksandra Wiśniewska	ATR Olsztyn
Poznań	Krystyna Andrzejewska	Uniwersytet Poznański
Rzeszów	Andrzej Tomczyk	Politechnika Rzeszowska
Szczecin	Danuta Szpilewska	Politechnika Szczecińska
	Bogusław Zarzycki	AR Szczecin
Wrocław	Danuta Wala	Politechnika Wrocławska
Warszawa	Andrzej Zieliński	Akademia Muzyczna
<u>Doradcy Przewodniczącego:</u>	Julian Srebrny	Uniwersytet Warszawski
	Grażyna Maciejko	Politechnika Warszawska

Komisja utrzymuje bezpośredni kontakt z około pięćdziesięcioma osobami zajmującymi się sprawami placowymi ze wszystkich Ośrodków Akademickich. Bieżące informacje i korespondencje przekazuje do większości uczelni za pomocą poczty komputerowej Julian Srebrny - JS@ZFJA-Gate.FUW.EDU.PL.

Program działania Komisji ds. Plac Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" w 1999 roku

1. Przygotowanie propozycji w zakresie płac w projektowanym prawie o szkolnictwie wyższym.
2. Wyprzedzając przygotowania do prac w ramach Komisji Trójstronnej w celu kształtowania plac znacznie polepszającego sytuację placową pracowników szkolnictwa wyższego na rok 2000.
3. Współdziałanie w ramach KT oraz komisji sejmowych w zakresie przygotowania prawa umożliwiającego zawieranie układów zbiorowych.
4. Kształtowanie wynagrodzeń w cywilnej sferze budżetowej - wznowienie działań po odrzuceniu przez Sejm poselskiej wersji ustawy, w celu ewentualnego przygotowania nowej wersji projektu ustawy.
5. Kontynuacja działań w ramach komisji powołanej przez MEN w zakresie opracowania właściwych wynagrodzeń dla pracowników szkolnictwa wyższego.
6. Współdziałanie przy nowelizacji algorytmu rozdysponowania środków na działalność dydaktyczną przez MEN do uczelni. Zaproponowanie nowej filozofii kształtowania budżetu szkolnictwa wyższego w ramach ustawy budżetowej Państwa - wpływ wyników algorytmu na wysokość przyznawanych środków.
7. Przeprowadzenie kolejnej ankiety na temat sytuacji w zakresie płac i finansów w uczelniach wyższych.
8. Podpisanie porozumienia z MEN w sprawie jednolitej interpretacji art. 27 ust. 3 ustawy o związkach zawodowych. Współdziałanie z Komisjami Zakładowymi przy wprowadzaniu podwyższania wynagrodzeń w 1999 roku.
9. Negocjacje w sprawie wprowadzenia ulg za przejazd kolejowy na 2000 rok.

Wszystkie punkty wykonane będą w porozumieniu i ścisłym kontakcie z Komisjami Zakładowymi uczelni wyższych.

Przewodniczący Komisji ds. Placowych
/-/ Jerzy Żurak

**RADA GŁÓWNA
SZKOLNICTWA WYŻSZEGO
Al. Szucha 25,00-918 Warszawa**

Warszawa, 1 marzec 1999 r.

Sprawozdanie z XXI posiedzenia plenarnego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, które odbyło się w dniu 25 lutego 1999 r.

1. Przedstawiono informacje o działalności Prezydium Rady, między innymi z udziału w: Prezydium PAN, konferencji rektorów uniwersytetów, konferencji rektorów uczelni pedagogicznych, posiedzenia kadry naukowej szkół morskich, posiedzenia KBN, warsztatach edukacyjnych prowadzonych przez ekspertów Banku Światowego, które odbyły się w SGGW w Warszawie.

2. Prof. Jerzy Zdrada - wiceminister MEN przedstawił ważniejsze ustalenia i propozycje do roboczego projektu "Ustawy - prawo o szkolnictwie wyższym" oraz tryb dalszych prac nad tym nowym dokumentem. Projekt ustawy zostanie w kwietniu - maju przesłany do wszystkich uczelni, placówek PAN i instytutów resortowych, do RGSzW, CK ds. TNiSN i innych instytucji, następnie poprawiony i uzupełniony projekt trafi

do uzgodnień międzyresortowych. Dobrze byłoby, aby znalazł się w Sejmie przed 17 października br., ze względu na obowiązek przedstawienia przepisów wykonawczych do nowej konstytucji.

Prawo o szkolnictwie wyższym obejmie wszystkie typy uczelni państwowych i niepaństwowych, niezależnie od dotychczasowej, czy ewentualnie przyszłej przynależności resortowej (podległe MEN, uczelnie medyczne, artystyczne, wojskowe, innych resortów). Obejmować będzie w jednym akcie dotychczasowe 3 ustawy - o szkolnictwie wyższym, o tytule i stopniach naukowych, o wyższych szkołach zawodowych. Całość szkolnictwa wyższego będzie poddana kontroli Ministra Edukacji Naukowej. Ma powstać Akademicka Komisja Akredytacyjna składająca się z komisji ds. stopni i

tytułu naukowego oraz komisji ds. studiów, wobec tego ulegnie likwidacji Centralna Komisja ds. TNiSN. W miejsce Rady Głównej powstałby Krajowy Senat Akademicki, który zajmowałby się polityką edukacyjną państwa, byłby organem samorządowym, wybieranym przez elektorów wyłonionych spośród członków Senatów akademickich poszczególnych uczelni. Postanowiono ustanowić stanowisko kanclerza, wybieranego przez senat, w miejsce dotychczasowego dyrektora administracyjnego, który byłby odpowiedzialny przed rektorem za finanse uczelni. Kanclerz byłby organem uczelni zarządzającym sprawami majątkowymi. Wnioskowałby o powołanie swoich zastępców i kwestora, uczelnie mogłyby powoływać rady patronackie, konwenty, co powinno być uregulowane przez statuty poszczególnych uczelni.

Prawo o szkolnictwie wyższym proponuje stanowiska nauczycieli akademickich: asystent, adiunkt, profesor nadzwyczajny i profesor zwyczajny. Po habilitacji automatycznie zostawałoby się profesorem nadzwyczajnym, zlikwidowany zostałby tytuł profesora, powoływanie na stanowisko profesora zwyczajnego byłoby w gestii uczelni. Komisja AKA oceniałaby tylko habilitacje, przedmiotem kontroli nie byłby tryb i poziom powoływania kandydatów na stanowiska profesorskie. Nie będzie okresów rotacji, będą zawierane kontrakty o różnej długości zatrudnienia. Przewody habilitacyjne mogłyby być prowadzone tylko na uczelniach, nie posiadałyby takich uprawnień instytuty PAN i instytuty resortowe. Te ostatnie miałyby tylko uprawnienia w zakresie nadawania stopnia doktora.

Pozostanie algorytm przydziału środków finansowych na utrzymanie uczelni, ale bez ich wewnętrznego podziału, uczelnie autonomiczne będą same rozdzielały fundusze na poszczególne działalności (tylko na inwestycje i pomoc materialną dla studentów byłoby wydzielone kwoty w budżecie uczelni).

Przedstawione propozycje wywołały bardzo ożywioną dyskusję, było sporo wypowiedzi krytycznych wskazujących na sprzeczność między ustawą o PAN, ustawą o jednostkach badawczo-rozwojowych a propozycjami do nowej ustawy o szkolnictwie wyższym. Część członków RGSzW uważa, że nowe rozwiązania zantagonizują środowisko naukowe, nie wprowadzają konkurencyjności na rynku pracy naukowców, nie będą dopingować do rozwoju naukowego po uzyskaniu habilitacji, są sprzeczne z polską tradycją akademicką (gdzie nominacje profesorskie wręcza prezydent RP). Dyskusja koncentrowała się głównie wokół spraw stopni naukowych i stanowisk akademickich. Raz jeszcze przedstawiono pogląd, że najbardziej klarownym systemem byłoby powoływanie po ukończeniu studiów na stanowisko asystenta, po doktoracie na adiunkta, po habilitacji na stanowisko docenta, a po uzyskaniu tytułu profesora na stanowisko profesora (bez podziału na nadzwyczajnego i zwyczajnego).

3. Komisja Rozwoju RG przedstawiła kolejne wnioski o nadanie uprawnień do kształcenia na poziomie magisterskim, o utworzenie nowych szkół niepaństwowych, o utworzenie nowych kierunków studiów, wnioski w sprawach zmian organizacyjnych wydziałów, zażalenie na negatywne opinie o utworzeniu nowych uczelni.

4. Zaopiniowano pozytywnie i przyjęto minimalne wymagania programowe dla kierunków: etnologia, politologia, górnictwo i geologia.

5. Sekcja Uczelni Rolniczych RG przedstawiła projekt stanowiska Rady, w którym odniesiono się z wielkim z troską do sytuacji w jakiej znajduje się polska wieś i rolnictwo, co stwarza także bardzo poważne niebezpieczeństwo intelektualnego zacofania tej liczącej ponad 1/3 części społeczeństwa kraju. Maturę zdaje zaledwie 15% dzieci wiejskich, a studia kończy tylko 2% młodzieży wiejskiej, gdy wyższe wykształcenie zdobywa obecnie 17% młodzieży pochodzącej z miast.

Prof. dr hab. Andrzej Grzywacz
Członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego
Profesor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego

KOMITET BADAŃ NAUKOWYCH INFORMACJE

Warszawa, dnia 12 marca 1999 roku

11 i 12 marca 1999 roku odbyło się wspólne posiedzenie Komisji Badań Stosowanych i Podstawowych. Obradom przewodniczyli przewodniczący komisji prof. Bogdan Marciniak i prof. Andrzej Kajetan Wróblewski.

Dyrektor Departamentu Studiów i Polityki Naukowej przedstawił projekt uchwały komisji w sprawie rozdysponowania środków na działalność ogólnotechniczną i wspomagającą badania (DOT) podmiotów działających na rzecz nauki. Wnioski 131 podmiotów na kwotę 7 291 889 zł zostały zaopiniowane pozytywnie. Na realizację zadań komisje przydzieliły 5 026 037 zł. Negatywnie zostały zaopiniowane wnioski 41 podmiotów na łączną kwotę 2 990 551 zł.

Departament Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej przedstawił projekty trzech uchwał komisji w sprawie przyznania - w ramach finansowania współpracy naukowej i naukowo-technicznej z zagranicą - środków finansowych na:

- składki na rzecz instytucji międzynarodowych (równowartość 556 096 USD)
- organizację konferencji międzynarodowych w kraju (8 591 697 zł)
- wymianę osobową (23 547 510 zł).

Wszystkie trzy projekty uchwał połączone komisje zaakceptowały.

Departament Badań przedstawił do rozpatrzenia wnioski zespołów o datacje na inwestycje budowlane w 1999 roku (kontynuowane i nowe). Komisje przeznaczyły 43 889 059 zł na kontynuowanie finansowania inwestycji budowlanych w 1999 roku i 1 342 590 zł w latach następnych. Komisje przyjęły też listy rankingowe poszczególnych zespołów wniosków o nowe inwestycje budowlane do objęcia dotowaniem w pierwszej kolejności. Zaakceptowano też dwa wnioski o inwestycje aparaturowe uzasadnione szczególną sytuacją.

Komisje przyjęły również postanowienie w sprawie rozpatrywania wniosków dotyczących zmiany postanowień wcześniejszych decyzji budżetowych (pełen tekst można znaleźć pod adresem.

Połączone komisje przychyliły się do wniosku Zespołu Nauk Rolniczych i Leśnych (P-06) o objęcie dotowaniem statutowym w 1999 roku Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Ogrodnictwa.

Departament Systemów Informatycznych przedstawił projekty dwóch uchwał w sprawie podziału środków finansowych na dofinansowanie w 1999 roku

- działalności statutowej w zakresie łączności komputerowej służącej potrzebom badań naukowych i prac badawczo-rozwojowych (11 858 800 zł)

- specjalnych programów i urzędzeń badawczych w zakresie infrastruktury informatycznej (21 982 000 zł).
Obie uchwały zostały przyjęte.

Podsekretarz Stanu w KBN Małgorzata Kozłowska przedstawiła informacje na temat ustawy o finansach publicznych.

Po przerwie zebrani wysłuchali referatu prof. Zbigniewa Śmieszka, przewodniczącego Rady Głównej Jednostek Badawczo-Rozwojowych, "Badania stosowane i problemy działalności jednostek badawczo-rozwojowych". Kolejnym prelegentem był dyr. Jerzy Owczarek z Ministerstwa Gospodarki ("Stan i perspektywy działalności jednostek badawczo-rozwojowych nadzorowanych przez ministra gospodarki"). Jako ostatni przed dyskusją głos zabrał Sekretarz KBN dr Jan Krzysztof Frąckowiak omawiając założenia ustawy o państwowym instytucie badawczym.

Dyskutanci podkreślali trudną sytuację jednostek badawczo-rozwojowych. Ich potencjał zmalał w ciągu ostatnich 10 lat o 2/3. Kontrola znacznej części polskiej gospodarki przez koncerny międzynarodowe dysponujące własnymi ośrodkami naukowymi czyni tę sytuację jeszcze trudniejszą. Nadziei upatrywać można w popularyzacji projektów celowych zamawianych, programach strategicznych i udziale jednostek w 5. Programie Ramowym UE.

Pierwszy dzień posiedzenia zakończyło wystąpienie wiceprzewodniczącego KBN prof. Andrzeja Kajetana Wróblewskiego na temat współpracy naukowej z zagranicą - stan obecny i przyszłość.

Drugi dzień obrad rozpoczął się od omówienia projektu ustawy zmieniającej ustawę o utworzeniu Komitetu Badań Naukowych (dr Jan Krzysztof Frąckowiak) i dyskusji nad nowelizacją ustawy i nad systemem finansowania badań naukowych w Polsce. Na temat nowelizacji ustawy wypowiedziało się już wiele gremiów, i poza nielicznymi opiniami krytycznymi, środowisko uznaje zgłoszone propozycje za krok we właściwym kierunku. Przepisy zostaną dostosowane do Konstytucji, nastąpi wyraźne rozdzielenie władzy ustawodawczej od wykonawczej. Kluczowe zaś decyzje, jak przeprowadzanie kategoryzacji i podział środków finansowych, będzie podejmował Komitet. Zniesione zostaną komisje, co zredukuje trójszczeblowy system podejmowania decyzji do systemu dwuszczeblowego (zespoły KBN i Komitet).

Na zakończenie obrad omówione zostało sprawozdanie z wykonania budżetu w 1998 roku - część 48 (Komitet Badań Naukowych).

Kolejne posiedzenia komisji zaplanowano na 7 i 8 kwietnia. br.

Warszawa, dnia 17 marca 1999 Roku

17 marca 1999 roku odbyło się posiedzenie Komitetu Badań Naukowych. Obradom przewodniczył Przewodniczący Komitetu prof. Andrzej Wiszniewski.

Departament Studiów i Polityki Naukowej przedstawił projekt uchwały przydzielającej środki na dofinansowanie w 1999 roku prenumeraty czasopism popularnonaukowych dla szkół podstawowych i ponadpodstawowych w łącznej wysokości 1 148

634 zł. Zgodnie z decyzją Komitetu z 20 maja 1998 roku (uchwała nr 13/98) dofinansowana została prenumerata czasopism: "Wiedza i Życie", "Świat Nauki", "Młody Technik" i "Mówią Wieki". Druga uchwała dotyczyła zwiększenia kwoty na dofinansowanie W 1999 roku działalności ogólnotechnicznej i wspomagającej badania (zmiana uchwały nr 5/99 z 17 lutego br.). Dodatkowe środki otrzymali:

- Minister Edukacji Narodowej - 60 000 zł na dofinansowanie czasopisma "Forum Akademickie"
- Minister Kultury i Sztuki - 140 000 zł na dofinansowanie zadań wydawniczych i biblioteki Żydowskiego Instytutu Historycznego
- Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji -50 000 zł na dofinansowanie realizacji zadań dotyczących "Problemu roku 2000"

- Prezes Polskiej Akademii Nauk - 40 000 zł na dofinansowanie czasopisma "Nauka i Przyszłość".

Departament Badań przedstawił wniosek Ministra Edukacji Narodowej zgłaszający propozycje podziału środków wydzielonych przez KBN na badania własne szkół wyższych w 1999 roku w wysokości 202 400 000 zł.; między ministrów nadzorujących szkoły wyższe. Po dyskusji Komitet ostatecznie zatwierdził następujący podział:

Resort	dotacja w 1998 r. [w zł]	dotacja w 1999 r. [w zł]
MEN	138 250 000	157 805 000
MZiOS	26 490 000	32 637 000
MON	9 635 000	10 052 000
MKiSz	660 000	759 000
UKFiT	567 000	749 000
MTiGM	398 000	398 000

W odniesieniu do dwóch szkół morskich nadzorowanych przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej Minister Edukacji Narodowej zdecydował się na utrzymanie dotacji na poziomie roku ubiegłego. W uczelniach tych tylko sporadycznie pracownicy uzyskują stopnie naukowe. Przy zastosowaniu algorytmu kwota dotacji wyniosłaby 19,3 proc. poniżej dotacji z 1998 roku.

W kolejnym punkcie podsekretarz stanu w urzędzie KBN Małgorzata Kozłowska przedstawiła do rozpatrzenia przez Komitet projekt uchwały zmieniający uchwałę (nr 4/99 z 17 lutego 1999 roku) w sprawie zasad wynagradzania za recenzje naukowe i kontrole merytoryczne wykonania zadań finansowych. Propozycja dotyczyła zasad zwrotu kosztów zakwaterowania członków zespołów opiniodawczo-doradczych lub sekcji specjalistycznych w przypadkach posiedzeń trwających dłużej niż jeden dzień. Komitet zdecydował, że w takich przypadkach następować będzie zwrot kosztów na podstawie przedłożonego rachunku. Dyrektor Departamentu Prawnego poinformowała, że była to 251 uchwała podjęta od chwili powstania Komitetu Badań Naukowych.

Przewodniczący opiniodawczo-doradczego Zespołu ds. Projektów Celowych Zamawianych przedstawił wnioski:

- Zespołu Nauk Medycznych o ponowne ogłoszenie konkursu na realizację projektu badawczego zamawianego (PBZ 30-15) "Diagnostyka molekularna prątka gruźlicy *Mycobacterium tuberculosis*" - Komitet wniosek oddalił
- Zespołu Nauk Humanistycznych o ponowne ogłoszenie konkursu na realizację PBZ 08-15 "Model funkcjonowania ustawicznej edukacji zawodowej w Polsce w perspektywie integracji z Unią Europejską" - Komitet wniosek zaakceptował
- Zespołu Elektroniki, Automatyki i Robotyki, Informatyki i Telekomunikacji o odstąpienie od ustanowienia PBZ 13-14 "Koncepcja systemu informatycznego dla potrzeb Ministerstwa Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej" - Komitet wniosek zaakceptował.

Departament Badań przedstawił projekt uchwały w sprawie powołania opiniodawczo-doradczego Zespołu ds. Badań Związanych z Reformami Ustrojowymi Państwa. Po dłuższej dyskusji

Komitet uchwałę podjął - przewodniczącym zespołu został prof. Jerzy Reguński.

Departament Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej przedstawił informację w sprawie działań prowadzonych w celu przystąpienia Polski do 5. Programu, Ramowego UE. Według informacji przekazanych ostatnio przez Komisję Europejską, można oczekiwać, że Rada Ministrów UE i Parlament Europejski wyrażą swą opinię na temat projektu Decyzji Rady Stowarzyszenia UE - RP (która będzie podstawą prawną uczestnictwa Polski w 5PR) w kwietniu lub maju br. W konkursie o granty na dofinansowanie przygotowań do uczestnictwa w 5PR wpłynęło 823 wnioski. Zespół ds. Współpracy z Zagranicą i Integracji Europejskiej dokonał oceny większości z nich, z czego 186 otrzymało notę najwyższą (zostało jeszcze do oceny około 190). Departament ma nadzieję, że do końca marca lista zaakceptowanych wniosków zostanie opublikowana na stronie KBN w Internecie.

Przedstawienia sprawozdania z wykonania budżetu w 1998 roku - część 48 Komitet Badań Naukowych dokonała ! min. Małgorzata Kozłowska. Przewodniczący KBN podkreślił fakt wykonania ubiegłorocznych wydatków na , poziomie 99,998 proc. wielkości planowanej. Następnie min. Kozłowska omówiła układ wykonawczy do ustawy budżetowej na rok 1999 w części 48. Planowane wydatki w dziale Nauka wynoszą 2 742 811 000 zł (w roku ubiegłym wyniosły blisko 2 405 615 000 zł).

Prof. Janusz Tazbir przedstawił list Prezesa Polskiej Akademii Nauk do Przewodniczącego KBN informujący o wynikach dyskusji o stanie i potrzebach polskiej humanistyki.

W liście zwrócono uwagę na:

- niezbędność zmiany algorytmu dotyczącego dotacji dla nauk humanistycznych
- konieczność specjalnej interpretacji pozycji publikacji humanistycznych w rankingu na podstawie "listy filadelfijskiej" oraz indeksu cytowań
- konsekwencje dla rozwoju nauk humanistycznych wynikające z niskich wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym i w instytutach badawczych PAN.

Kolejne posiedzenie Komitetu zaplanowano na 21 kwietnia.br.

RZECZNIK PRASOWY
Komitetu Badań Naukowych
dr Tadeusz Zaleski

Zarządzenie nr.....
Rektora (.....) w
z dnia 1999 roku
w sprawie zasad i trybu przyznawania pracownikom oraz uczestnikom dziennych studiów
doktoranckich (nazwa Uczelni) w dodatków pieniężnych za prace wykonywane w warunkach
szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwe

Na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385; z póź. zm.) zarządza się, co następuje:

§1

1. Pracownikom (.....) przysługują dodatki pieniężne za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwe, zwane dalej dodatkami; na zasadach określonych w załączniku nr 6 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 17 maja 1994 roku w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich (Dz. U. nr 68, poz.297, 1994 r ; z póź. zm.) oraz w uzupełnieniu do załącznika nr 6 Ministra Edukacji Narodowej.

2. Uczestnicy dziennych studiów doktoranckich mogą otrzymać również dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia na podstawie przepisów obowiązujących w jednostce prowadzącej studia doktoranckie.

§2

Za pracę wykonywaną w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uważa się pracę określoną w § 4 załącznika nr 6 w/w Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej.

§3

I. Inspektorat BHP (.....):

- a) sprawuje obsługę merytoryczną i informacyjną,
- b) prowadzi ewidencję stanowisk pracy, na których zatrudnionym pracownikom i doktorantom przyznane zostały dodatki,
- c) rejestruje czas ich pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, na podstawie kart zagrożenia zawodowego,
- d) zleca wykonanie niezbędnych pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia uprawnionym podmiotom.

2. Wyniki pomiarów niezwłocznie Inspektorat BHP (.....) przekazuje:

- a) Rektorowi, Dziekanowi lub Kierownikowi jednostki pozawydziałowej,
- b) Uczelnianemu społecznemu inspektorowi pracy, wydziałowemu społecznemu inspektorowi pracy.

§4

1. Dodatki, o których mowa w § 1 pkt 1 i pkt 2 przyznaje, zawiesza, cofa Dziekan lub Kierownik jednostki pozawydziałowej w uzgodnieniu z wydziałowym społecznym inspektorem pracy na podstawie aktualnej karty zagrożenia zawodowego osoby zainteresowanej.

2. Wykaz imienny pracowników i doktorantów oraz **karty zagrożenia zawodowego**, którym **przyznano, zawieszono, cofnięto** dodatki za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, jednostka organizacyjna (.....), w której zatrudnione są osoby lub odbywają studia doktoranckie, przesyła do Inspektoratu BHP(.....).

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 **zatwierdza** Rektorska Komisja Bezpieczeństwa i Higieny Pracy.

4. Inspektorat BHP (....), po zatwierdzeniu przez Rektorską Komisję Bezpieczeństwa i Higieny Pracy **kart** zagrożenia zawodowego, przekazuje wykaz imienny osób, którym przyznano dodatki, do:

- Działu Plac i Stypendiów(.....),
- Działu Kadr i Organizacji (.....).

§5

1. W przypadku odmownego załatwienia wniosku, o którym mowa w § 4, osobie zainteresowanej podaje się uzasadnienie odmowy

2. Osoba, której wniosek został rozpatrzony negatywnie, może złożyć odwołanie do Rektora w terminie 14 dni od dnia otrzymania uzasadnienia odmowy.

3. Rozpatrzenie przez Rektora odwołań i podjęcie decyzji w ich przedmiocie następuje po zasięgnięciu opinii Rektorskiej Komisji Bezpieczeństwa i Higieny Pracy.

4. Decyzja Rektora, podjęta w wyniku rozpatrzenia odwołania jest ostateczna i Inspektorat BHP (.....) podaje niezwłocznie jej treść do wiadomości osoby zainteresowanej.

§6

1. Wysokość dodatku dla poszczególnych stopni szkodliwości lub uciążliwości, corocznie określa Rektor na wniosek Komisji Bezpieczeństwa i Higieny Pracy, zasięgając opinii działających w (.....) Związków Zawodowych, w ramach posiadanych przez Uczelnię środków na:

- a) wynagrodzenia osobowe dla pracowników,
- b) stypendia dla słuchaczy dziennych studiów doktoranckich.

2. Dodatek wypłaca się pracownikom i słuchaczom dziennych studiów doktoranckich, miesięcznie z dołu w wysokości określonej dla danego stopnia szkodliwości lub uciążliwości.

3. W przypadku słuchaczy dziennych studiów doktoranckich, stypendium podwyższa się o kwotę dodatku.

§7

1 Dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia może być przyznany:

- a) pracownikowi po przepracowaniu co najmniej 1 miesiąca.
- b) doktorantowi po 1 miesiącu odbywania studiów doktoranckich.

2. Wypłata przyznanego dodatku, rozpoczyna się z dołu od miesiąca, w którym nastąpiło przekazanie **karty zagrożenia zawodowego** do Inspektoratu BHP(...), z zachowaniem postanowień ust. 1 oraz § 4 pkt 1 i pkt 3.

3 Dodatek jest przyznawany i wypłacany osobie zainteresowanej do czasu poprawy warunków szkodliwych dla zdrowia uzasadniających jego przyznanie.

§8

Bezpośredni przełożony wnioskodawcy i wydziałowy społeczny inspektor pracy, w przypadku zmiany warunków szkodliwych dla zdrowia na stanowisku, które zostało zakwalifikowane do dodatku, zobowiązani są natychmiast do powiadomienia Dziekana lub Kierownika jednostki pozawydziałowej oraz Inspektoratu BHP (.....)

§9

Dodatek nie jest roszczeniem ze stosunku pracy.

§10

Wszelkie sprawy sporne wynikające ze stosowania niniejszego zarządzenia oraz kwestie interpretacyjne rozstrzygane będą przez Rektora.

§11

Traci moc Zarządzenie nr..... Rektora (.....) z dnia 199... roku w sprawie wprowadzenia regulaminu przyznawania pracownikom (.....) w dodatków za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych.

§12

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1999 roku.

REKTOR

(.....-...) wpisać nazwę Uczelni

Proponowane załączniki:

1. Załącznik nr 6 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 17 maja 1994 roku w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 68, poz.297, 1994 r, z póź. zm.).
2. Uzupełnienie załącznika nr 6.
3. Karta zagrożenia zawodowego.

Przewodnicząca
Krystyna Andrzejewska

**Komisja d/s restrukturyzacji i przekształceń
własnościowych w jednostkach badawczo-rozwojowych
Krajowej Sekcji Nauki JBR NSZZ "Solidarność"**

Po przeanalizowaniu obowiązującego stanu prawnego dotyczącego możliwości restrukturyzacji i przekształceń własnościowych w jednostkach badawczo-rozwojowych stwierdzam, że są one bardzo ograniczone. Jednostki te, chcąc zachować swój status podmiotu nie nastawionego na zysk ("non for profit") lecz na działalność badawczo-rozwojową, a wiąże się z tym przywilej ubiegania się o dofinansowanie z budżetu działalności statutowej i inwestycji oraz zwolnienia podatkowe w części dochodu przeznaczanego na działalność BiR, nie powinny decydować się na przekształcenia własnościowe dopóki na mocy odpowiednich ustaw nie zostaną wprowadzone:

- Definicje działalności badawczo-rozwojowej i przedsiębiorstwa, którego głównym celem jest działalność "nie dla zysku" (non for profit); należy rozważyć, czy definicja o działalności badawczo-rozwojowej nie powinna znaleźć się w osobnej ustawie regulującej działalność przedsiębiorstw "non for profit".
- Zgodnie z projektem rządowym w Ustawie o jednostkach badawczo-rozwojowych należy wprowadzić zmianę umożliwiającą komercjalizację i prywatyzację jednostek badawczo-rozwojowych na zasadach określonych w Ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z zachowaniem odrębności wynikających z ustawowo określonego statusu jednostek.
- Zgodnie z projektem rządowym w Ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych należy wprowadzić zmianę utrzymującą ulgi podatkowe dla jednostek badawczo-rozwojowych po ich komercjalizacji, czy prywatyzacji; w projekcie rządowym ulgi te obejmują 3 lata, należy utrzymać zapis z Ustawy z 25 lipca 1985r. o jednostkach badawczo-rozwojowych w art.18 ust. 1 (jednostka badawczo-rozwojową jest zwolniona z podatków; z art.18 ust.2 i art.2 ust.3 wynika, że dotyczy to tylko działalności badawczej).
- Równoprawny dostęp do środków budżetowych na naukę dla jednostek prowadzących działalność BiR bez względu na ich status prawny (taki zapis znajduje się w Założeniach projektu ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Komitetu Badań Naukowych, pkt. 13 "Zapewnienie równoprawnego dostępu do środków finansowych z budżetu nauki, a w szczególności do dotacji na działalność statutową i inwestycje, dla krajowych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność badawczo-rozwojową, mających siedzibę w Polsce, bez względu na ich status prawny, na zasadach określonych przez Przewodniczącego KBN i wspólnych dla wszystkich wnioskodawców).
- Do kodeksu handlowego należy wprowadzić zapis dotyczący podmiotów gospodarczych działających według zasady "non for profit" oraz rad naukowych w spółkach prawa handlowego utworzonych z jednostek badawczo-rozwojowych.. Zasady funkcjonowania podmiotów gospodarczych, których głównym celem działalności jest tworzenie zysku reguluje Kodeks Handlowy, któremu będą podlegać jednostki badawczo-rozwojowe po komercjalizacji, czy prywatyzacji. Tworzenie zysku nie jest nadrzędnym celem jednostek prowadzących działalność badawczo-rozwojową.

Proces przekształceń własnościowych w jednostkach badawczo-rozwojowych powinien rozpocząć się w oparciu o prawo, które rozróżni działalność badawczą od działalności nastawionej na zysk, a naukę umieści po stronie inwestycji, a nie konsumpcji. Bardzo ważne jest zabezpieczenie środków finansowych na koszty związane z restrukturyzacją zewnętrzną w jednostkach badawczo-rozwojowych. Poza tym należy umożliwić rozwój tworzenia funduszy typu "venture capital" i rozwój instrumentów finansowych i podatkowych motywujących do przekształceń własnościowych; utrzymać ulgi dotyczące wydatków inwestycyjnych związanych z wdrażaniem wyników krajowych badań naukowych

/-/Elżbieta Lipińska-Łuczyn

Hanna Witkowska

Sprawozdanie
z posiedzenia Komitetu Szkolnictwa Wyższego i Badań Naukowych (HERC)
Bruksela 10-11 marzec 1999 r.

Na posiedzeniu HERC obecna była jako delegat KSN-u Hanna Witkowska, na posiedzeniu omawiano następujące problemy

1. Porównywalność (kompatybilność) / mobilność szkolnictwa wyższego (porozumienie sorbońskie - w załączeniu) polegające na narzuceniu schematu studiów 3-5-8 (trzyletnie studia licencjackie, dwuletnie magisterskie i trzyletnie doktoranckie). W czasie dyskusji stwierdzono, że w wielu krajach europejskich studia mają inny układ, istnieje wiele szkół wyższych poza systemem uniwersyteckim i nadawane przez nie tytuły są znane na rynku pracy. Istotnym jest wprowadzenie możliwości jak najszerszego przepływu studentów, jednak należy zachować różnorodność form wykształcenia ("harmonizacja to nie unifikacja"). Związki Zawodowe powinny się wypowiedzieć na ten temat i ETUCE powinno przedstawić swój punkt widzenia na majowym posiedzeniu Komisji UE. Przedstawione zostało stanowisko opracowane przez Gerda Köhlera i Paula, organizacje członkowskie proszone są o wyrażenie zdania.

2. Baza danych dotycząca zarobków i warunków pracy nauczycieli akademickich

W kwietniu odbędzie się konferencja (zorganizowana przez GEW i Instytut Badań nad Szkolnictwem Wyższym) europejskich związków zawodowych szkolnictwa wyższego i nauki z w Kassel. Na konferencji specjaliści z 15 krajów UE przedstawią opracowania a związki zawodowe swoje opinie na temat zarobków i warunków pracy nauczycieli akademickich. Uczestnictwo krajów Europy Środkowej i Wschodniej nie jest przewidziane.

3. Światowa Konferencja Szkolnictwa Wyższego El.

Konferencja odbędzie się w pierwszej połowie października w Dublinie tematyka konferencji:

- => Warunki płacy i pracy.
- => Przebieg kariery akademickiej.
- => Finansowanie szkolnictwa wyższego.
- => Szkolnictwo wyższe i związki zawodowe.

Prośba o przygotowanie raportów narodowych.

4. Działalność UNESCO

Kraje które podpisały Rekomendację dotyczącą nauczycieli akademickich w szkołach wyższych, powinny przedstawić raport dotyczący jej stosowania, raport ten powinien powstać przy współpracy reprezentacji nauczycieli akademickich, w tym związków zawodowych; => UNESCO przeprowadzi monitoring stosowania Rekomendacji; powinny brać w tym udział również związki zawodowe,

=> Na przełomie czerwca i lipca odbędzie się w Budapeszcie Światowa Konferencja Nauki UNESCO, konferencja zaplanowana jest na mniejszą skalę niż paryska dotycząca szkolnictwa wyższego (700 - 1000 uczestników). El ma przyznane tylko 2 miejsca (wystąpiło o zwiększenie delegacji), apel do związków o domaganie się wprowadzenia przedstawicieli związku do delegacji rządowej (takie zalecenie zostało przekazane do Komitetów narodowych przez UNESCO). Organizacje związkowe El powinny przekazać raporty narodowe do El w celu opracowania stanowiska na Konferencji.

5. Przedstawienie wyzwań dla publicznego szkolnictwa wyższego w związku z podpisaniem porozumienia

GATT-przedstawione przez Richarda Langlois Wg tego porozumienia (30 krajów w tym Polska otworzyło swój rynek na usługi edukacyjne) edukacja powyżej średniej jest traktowana jako produkt handlowy i poddana jest prawom rynku. Niektóre kraje specjalizują się już w eksporcie usług edukacyjnych np. stanowią one 3 pozycję w eksporcie Australii, wartość eksportu edukacji USA wynosi 27 mld dolarów. W ostatnich latach nasila się eksport edukacji przy pomocy Internetu (virtual university), działalność ta pozwala na uniknięcie płacenia podatków w kraju importującym usługę. W związku z tym pojawiają się pytania - Gdzie jest granica pomiędzy otwarciem, współpracą a wolnym rynkiem? Czy subwencje państwa (bon edukacyjny) mają wspomagać dochodowe usługi edukacyjne? Czy wprowadzenie na rynek krajowy szkolnictwa dochodowego nie spowoduje utraty kontroli państwa nad szkolnictwem wyższym?

6. Strategia El dotycząca szkolnictwa wyższego i nauki w okresie 1999-2001

Propozycja działania przedstawiona EIE:

=> Kontynuacja i wzmocnienie działań na rzecz polepszenia warunków pracy personelu nauczającego w szkołach wyższych w Europie;

=> Wypracowanie, w trybie pilnym, (skonsultowanego z organizacjami członkowskimi) stanowiska dotyczącego rozwoju szkolnictwa wyższego i nauki w Europie jako obowiązku publicznego. Powinno się opracować taktykę polepszenia współpracy pomiędzy instytucjami szkolnictwa wyższego w celach;

=> Powiększenia zwiększenia porównywalności kształcenia;

=> Wzajemnego uznania wykształcenia (dyplomów);

=> Dwustronnego i multilateralnego rozwoju programów nauczania;

=> Zwiększenia mobilności i możliwości zatrudnienia absolwentów w Europie.

7. Jakość - seminarium organizowane przez ETUCE - jesień (listopad?) 1999

Dyskutowane będą problemy: oceny jakości studiów, akredytacji, warunków pracy - kontraktów itp.

8. Rozwój profesjonalny - seminarium -19-21 listopad 1999

9. Seminarium na temat szkolenia nauczycieli 26-28 listopad 1999

10. Omówienie seminarium na temat badań naukowych (sprawozdanie A.Grząślewicza)

11. Ankieta w sprawie zatrudnienia na czas określony (w opracowywaniu)

Odpowiedziało 16 związków zawodowych w większości krajów problem się nasila zwłaszcza w badaniach naukowych, sygnalizowane jest też zwiększające się zatrudnianie na pół etatu.

12. Stosunki z organizacjami studenckimi i Konferencją Rektorów

Utrzymywane są kontakty z organizacjami studenckimi, odbywają się spotkania i wymiana dokumentacji, z Konferencją Rektorów także wice-przewodniczący bywa w El i przedstawiciele na niektórych seminariach. Niektó-

Przedstawiona deklaracja czterech ministrów edukacji została przyjęta z dużym zainteresowaniem przez europejskie ministerstwa edukacji i rektorów szkół wyższych, została podpisana przez 8 ministrów (m.in. Bułgarii i Węgier) oraz wola podpisania została wyrażona przez następnych 10.

(H.W.)

Wspólna Deklaracja w sprawie harmonizacji struktury systemów szkolnictwa wyższego w Europie

Ogłoszona przez czterech ministrów reprezentujących Francję, Niemcy, Włochy i Zjednoczone Królestwo
Paryż, Sorbona, 25 maj 1998

Ostatnio proces zjednoczenia europejskiego uczynił ważny kroki naprzód. Jakkolwiek jest on ważny, nie powinno się zapominać, że Europa nie ogranicza się do euro, banków i ekonomii; musi także być Europą wiedzy. Musimy umocnić i zbudować wymiary intelektualne, kulturowe, socjalne i techniczne naszego kontynentu. Kształtowane są one w dużym stopniu przez europejskie uniwersytety, które kontynuują odgrywanie kluczowej roli w ich rozwoju.

Uniwersytety narodziły się w Europie, niektóre trzy czwarte tysiąclecia temu. Nasze cztery kraje chlubią się niektórymi z najstarszych, które teraz obchodzą ważne rocznice jak dzisiaj Uniwersytet Paryski. W tamtych czasach studenci i uczeni mogli swobodnie przemieszczać się i szybko rozpowszechniać wiedzę na kontynencie. Obecnie, za duża ilość studentów kończy studia bez możliwości okresu studiów poza granicami swego państwa

Zbliżamy się do okresu podstawowych zmian w edukacji i warunkach pracy w kierunku dywersyfikacji przebiegu kariery zawodowej, powodujących, że uczenie i szkolenie się przez całe życie stają się obowiązkiem. Jesteśmy winni naszym studentom i całemu naszemu społeczeństwu taki system szkolnictwa wyższego, w którym mogliby otrzymać najlepsze możliwości szukania i znalezienia swego obszaru doskonałości.

Otwarta przestrzeń Europy dla szkolnictwa wyższego niesie bogactwo pozytywnych perspektyw, oczywiście respektujących naszą różnorodność, jednak wymaga z drugiej strony ciągłych wysiłków w celu usunięcia barier i rozwijania ram dla nauczania i uczenia się, które mogło by wprowadzić mobilność i zawsze bliższą współpracę.

Międzynarodowe uznanie i atrakcyjny potencjał naszych systemów są bezpośrednio związane z ich zewnętrzną i wewnętrzną przejrzystością. System, w którym dwa główne cykle, podstawowy (undergraduate) i zaawansowany (graduate) wydaje się ugruntować.

Wiele z oryginalności i giętkości w takim systemie może być osiągnięte poprzez posługiwanie się kredytami (takimi jak w schemacie ETCS) i semestrami. Pozwoli to na zatwierdzenie zdobytych kredytów przez tych co wybiorą początkową lub kontynuowaną edukację w różnych uniwersytetach europejskich i pragną uzyskania stopni w planowanym czasie w ciągu życia. Rzeczywiście, studenci powinni móc wstąpić do świata akademickiego w dowolnym czasie ich życia zawodowego i z różnym przygotowaniem.

Studenci pierwszego stopnia powinni mieć dostęp do różnorodnych programów, włączając możliwości studiów interdyscyplinarnych, rozwoju doskonalenia języków i możliwości posługiwania się nowymi technologiami.

Międzynarodowe uznanie stopni (dyplomów) po pierwszym cyklu jako odpowiedniego poziomu kwalifikacji jest ważnym dla sukcesu tego przedsięwzięcia, poprzez które chcemy uczynić jasnym dla wszystkich nasz system edukacyjny.

W cyklu zaawansowanym (graduate) powinien być wybór pomiędzy krótszym - stopień magistra i dłuższym stopień doktora, z możliwościami przechodzenia z jednego do drugiego. W obu cyklach zaawansowanych, odpowiedni nacisk powinien być położony na badania naukowe i samodzielną pracę.

Na obu poziomach podstawowym i zaawansowanym, studenci powinni być zachęceni do spędzenia co najmniej jednego semestru poza ich krajem. Jednocześnie większa część personelu nauczającego i badawczego powinna pracować w krajach europejskich innych niż ich własne. Szybko rosnące poparcie Unii Europejskiej dla mobilności studentów i nauczycieli powinna być w pełni wykorzystana.

Wiele państw, nie tylko w Europie, jest świadoma potrzeby popierania takiego rozwoju. Konferencja Rektorów Europejskich, prezydentów uniwersytetów i grupy ekspertów i uczonych w naszych krajach zaangażowały się w rozpowszechnianie myślenia wg tych zasad.

W zeszłym roku w Lizbonie została uchwalona konwencja uznająca ogólnoeuropejskie kwalifikacje szkolnictwa wyższego. Konwencja ustaliła szereg podstawowych wymagań i stwierdziła, że poszczególne kraje mogą opracować jeszcze bardziej konstruktywne schematy. Opierając się na tych konkluzjach można je rozbudować i dalej rozwinąć. Istnieje już wspólna platforma wzajemnego uznawania profesjonalnych dyplomów szkolnictwa wyższego poprzez odpowiednie dyrektywy Unii Europejskiej.

Niemniej rządy nasze utrzymują jednak swą szczególną rolę w tej dziedzinie zachęcając do rozwiązań przy pomocy których uzyskana wiedza może być potwierdzona, a dyplomy lepiej uznawane. Oczekujemy, że działalność ta pomoże wprowadzić dalsze między-universyteckie porozumienia. Postępująca harmonizacja ogólnych ram naszych stopni (dyplomów) i cykli może być osiągnięta poprzez umocnienie dotychczasowych doświadczeń,

wspólne dyplomy, inicjatywy pilotażowe oraz dialog ze wszystkimi zainteresowanymi.

My niżej podpisani zobowiązujemy się zachęcać do wspólnych ram, mających na celu usprawnienie zewnętrznego uznania (dyplomów) i ułatwienia mobilności studentów jak również ich możliwości zatrudniania. Rocznica Uniwersytetu Paryskiego, dzisiaj w Sorbonie, daje nam uroczystą okazję zaangażowania się w dzieło utworzenia europejskiego obszaru uniwersyteckiego, gdzie narodowe

Claude Allegre
Minister Edukacji Narodowej,
Badań Naukowych i Technologii
Francja

Tessa Blackstone Minister Szkolnictwa Wyższego Zjednoczone królestwo

tożsamości i wspólny interes mogą współdziałać i wzajemnie umacniać się dla dobra Europy, jej studentów i szerzej jej obywateli. Apelujemy do innych Państw Członków Unii i pozostałych krajów europejskich jak też do wszystkich uniwersytetów europejskich, aby się przyłączyły do nas w tym względzie, aby umocnić pozycję Europy w świecie poprzez ciągle polepszaną i unowocześnianą edukację jej obywateli.

Luigi Berlinguer Minister Szkolnictwa Uniwersytetów i Badań naukowych Włochy

Jurgen Reuttgers Minister Edukacji, Nauki Niemcy

Z PRAC ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH NA POZIOMIE EUROPEJSKIM

Europejska Konferencja Związków Zawodowych - ETUC (European Trade Union Confederation) przez okres prawie 10 miesięcy prowadziła negocjacje na poziomie europejskim z organizacjami pracodawców UNICE (Union of Industrial and Employers Confederations of Europe) i CEEP (European Centre of Public Enterprises), w celu zawarcia porozumienia ramowego na temat zatrudnienia na czas określony. Negocjacje rozpoczęły się 23 marca 1998 r. W dwu przypadkach, na skutek nieprzejednanego stanowiska pracodawców, negocjacje znalazły się w punkcie załamania. Końcowe porozumienie uzgodniono w dniu 14 stycznia 1999 r., po czterodniowych nieprzerwanych negocjacjach. Porozumienie to zo-

stanie przekazane Komisji Europejskiej a ta z kolei przekaże je Radzie Europy z propozycją wydania dyrektywy.

Choć zawarte w tym porozumieniu postanowienia, moim zdaniem, są dalekie od oczekiwań, to stanowi ono jednak pewien krok naprzód i może być przydatnym narzędziem prawnym dla KSN w dyskusjach z MEN i KBN, zwłaszcza w aspekcie zapowiadanej nowelizacji "Ustawy o szkolnictwie wyższym" oraz ustaw dotyczących jednostek badawczo-rozwojowych i państwowego instytutu badawczego i przewidywanego w nich wprowadzenia zatrudnienia na czas określony. Poniżej zamieszczona jest treść "Porozumienia Ramowego".

Ryszard Mosakowski

POROZUMIENIE RAMOWE

PREAMBUŁA

To porozumienie ramowe obrazuje rolę jaką partnerzy społeczni mogą odgrywać w europejskiej strategii zatrudnienia, uzgodnionej na nadzwyczajnym szczycie w Luksemburgu w 1997r., i po porozumieniu ramowym na temat pracy na części etatu stanowi ono dalszy wkład w kierunku osiągnięcia lepszej równowagi pomiędzy "elastycznością czasu pracy a bezpieczeństwem pracowników".

Strony porozumienia uznają, że kontrakty o nieokreślonym czasie trwania są i będą ogólną formą związków zatrudnienia pomiędzy pracodawcami a pracownikami. Strony także uznają, że kontrakty na czas określony w pewnych okolicznościach odpowiadają na potrzeby zarówno pracodawców jak pracowników.

To porozumienie ustanawia ogólne zasady i minimalne wymagania odnoszące się do pracy na czas określony uznając, że jego szczegółowe wprowadzenie w życie wymaga uwzględnienia rzeczywistych sytuacji narodowych, sektorowych i sezonowych. Przedstawia ono wolę Partnerów Społecznych ustanowienia ogólnych ram, w celu zapewnienia równego traktowania pracowników zatrudnionych na czas określony poprzez ochronę przeciwko dyskryminacji oraz stosowanie kontraktów zatrudnienia na czas określony na podstawie akceptowanej przez pracodawców i pracowników.

To porozumienie odnosi się do pracowników zatrudnionych na czas określony, za wyjątkiem skierowanych przez agencje pracy tymczasowej do dyspozycji użytkownika przedsiębiorstwa. Intencją stron jest rozważenie potrzeby podobnego porozumienia w odniesieniu do tymczasowej pracy agencyjnej.

To porozumienie odnosi się do warunków zatrudnienia pracowników zatrudnionych na czas określony uznając, że sprawy odnoszące się do ustawowego bezpieczeństwa społecznego należą do decyzji Państw Członkowskich. Pod tym względem Partnerzy Społeczni odnotowują "Deklarację na rzecz zatrudnienia" Rady Europejskiej przyjętą w 1996r. w Dublinie, która podkreśla, między innymi, potrzebę rozwoju systemów bezpieczeństwa socjalnego bardziej przyjaznych zatrudnieniu, poprzez "rozwijanie systemów ochrony społecznej zdolnych do adaptacji nowych form pracy i zapewnienia odpowiedniej ochrony zaangażowanym w taką pracę". Strony tego porozumienia powtarzają pogląd wyrażony w 1997r. w porozumieniu na temat zatrudnienia na części etatu, że Państwa Członkowskie powinny wprowadzić w życie tę deklarację bez opóźnień.

Ponadto uważa się, że konieczne są innowacje w zawodowych systemach ochrony społecznej, w celu dostosowania ich do obecnych warunków, a zwłaszcza w celu zapewnienia przenoszalności praw.

ETUC, UNICE i CEEP proszą Komisję (Europejską) aby przedłożyła to porozumienie ramowe Radzie (Europy), w celu wydania decyzji czyniącej te wymagania obowiązującymi w Państwach Członkowskich, które są stronami Porozumienia na temat polityki społecznej dołączonego do Protokołu (Nr 14) na temat polityki społecznej, który został włączony do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Strony porozumienia w swojej propozycji proszą Komisję aby wprowadziła to porozumienie w życie prosząc państwa członkowskie aby dostosowały prawa, przepisy oraz zabezpieczenia administracyjne niezbędne do zastosowania się do decyzji Rady w ciągu 2 lat od chwili jej wydania lub zapewniły (W znaczeniu Artykułu 2.4 Porozumienia na temat polityki społecznej dołączonego do Protokołu (Nr 14) na temat polityki społecznej, który został włączony do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), aby partnerzy społeczni ustanowili niezbędne środki na drodze porozumienia do końca tego okresu. W razie potrzeby, po konsultacji z partnerami społecznymi, w celu uwzględnienia szczególnych trudności lub w celu wprowadzenia w życie tej decyzji w drodze porozumienia zbiorowego. Państwa Członkowskie mogą mieć maksymalnie jeden dodatkowy rok aby zastosować się do tego postanowienia.

Strony porozumienia proszą aby partnerzy społeczni byli konsultowani przed każdą inicjatywą legislacyjną, regulacyjną lub administracyjną podejmowaną przez państwa członkowskie, aby dostosować się do obecnego porozumienia.

Bez uszczerbku dla roli sądów krajowych i trybunału sprawiedliwości strony porozumienia proszą, aby w każdej sprawie dotyczącej interpretacji tego porozumienia na poziomie europejskim zwracano się do Komisji o opinię.

Ogólne okoliczności

1. Mając na uwadze Porozumienie na temat polityki społecznej dołączone do Protokołu (Nr 14) na temat polityki społecznej, który został włączony do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego Artykuły 3.4 i 4.2;
2. Zważywszy, że Art. 4.2 tego Porozumienia na temat polityki społecznej postanawia, że porozumienia zawarte na poziomie Wspólnoty mogą być wprowadzone w życie na wspólną prośbę stron sygnatariuszy przez Radę (Europy) zgodnie z propozycją Komisji;
3. Zważywszy, że w swoim drugim dokumencie konsultacyjnym na temat elastyczności czasu pracy i bezpieczeństwa pracowników Komisja oznajmiła swoją intencję zaproponowania obowiązującego prawnie środka Wspólnoty;
4. Zważywszy, że Parlament Europejski w swojej opinii na temat propozycji dyrektywy na temat pracy na części etatu zaprosił Komisję do szybkiego przedłożenia propozycji dyrektyw na temat innych form elastycznej pracy, takich jak praca na czas określony i dorywcza praca agencyjna;
5. Zważywszy, że we wnioskach nadzwyczajnego szczytu na temat zatrudnienia przyjętych w Luksemburgu Rada Europejska zaprosiła partnerów społecznych do negocjacji porozumień aby "zmodernizować organizację pracy łącznie z układami elastycznej pracy, w celu uczynienia przedsięwzięć produktywnymi i konkurencyjnymi oraz osiągnięcia wymaganej równowagi pomiędzy elastycznością i bezpieczeństwem";
6. Zważywszy, że kontrakty zatrudnienia o nieokreślonym czasie trwania są ogólną formą stosunków pracy i przyczyniają się do jakości życia zainteresowanych pracowników i poprawiają wydajność pracy;

7. Zważywszy, że stosowanie kontraktów zatrudnienia na czas określony oparte na przyczynach obiektywnych jest sposobem zapobiegania nadużyciu;
8. Zważywszy, że kontrakty zatrudnienia na czas określony są przyszłością zatrudnienia w pewnych sektorach, zawodach i działalnościach, a które mogą odpowiadać zarówno pracodawcom jak i pracownikom;
9. Zważywszy, że ponad zatem to porozumienie może przyczynić się do poprawy równych możliwości pomiędzy kobietami i mężczyznami;
10. Zważywszy, że to porozumienie jest skierowane do Państw Członkowskich i partnerów społecznych w tych krajach, aby poczynili przygotowania dla wprowadzenia jego ogólnych zasad, minimalnych wymagań i postanowień, w celu uwzględnienia sytuacji w każdym Państwie Członkowskim i warunków poszczególnych sektorów i zawodów z włączeniem działalności o charakterze sezonowym;
11. Zważywszy, że to porozumienie uwzględnia potrzebę poprawy wymagań w zakresie polityki społecznej, wzmocnienia konkurencyjności gospodarki Wspólnoty i uniknięcia narzucenia ograniczeń administracyjnych, finansowych i prawnych w sposób, który powstrzymałoby tworzenie i rozwój małych przedsiębiorstw i średniej wielkości;
12. Zważywszy, że partnerzy społeczni są najlepiej usytuowani do poszukiwania rozwiązań, które odpowiadają potrzebom zarówno pracodawców jak i pracowników i powinno się zatem przyznać im szczególną rolę we wprowadzeniu i stosowaniu tego porozumienia.

STRONY SYGNATARIUSZE UZGODNIŁY CO NASTĘPUJE

§ 1

Cel

Celem tego porozumienia ramowego jest:

- a) poprawa jakości pracy na czas określony poprzez zapewnienie wprowadzenia zasady niedyskryminacji;
- b) ustanowienie ram w celu zapobiegania nadużyciu wynikającemu z ze stosowania kolejnych kontraktów zatrudnienia i stosunków pracy na czas określony.

§2

Zakres

1. To porozumienie odnosi się do pracowników zatrudnionych na czas określony, którzy mają kontrakty lub stosunki pracy jak zdefiniowano w prawie, porozumieniach zbiorowych lub jak przyjęto w praktyce w każdym Państwie Członkowskim;
2. Państwa członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi, i/lub partnerzy społeczni mogą postanowić, że to porozumienie nie odnosi się do:
 - a) stosunków (pracy) w zakresie początkowego szkolenia zawodowego i układów czeladnikowskich;
 - b) kontraktów zatrudnienia i stosunków pracy zawartych w ramach konkretnego szkolenia publicznego lub integracyjnego lub przeszkolenia zawodowego finansowanego ze środków publicznych programu.

§3

Definicje

1. Dla celów niniejszego porozumienia określenie "fixed-term worker" (pracownik zatrudniony na czas określony) oznacza osobę mającą kontrakt zatrudnienia lub weszła w stosunek pracy z pracodawcą gdy koniec kontraktu zatrudnienia lub stosunku pracy jest określony warunkami obiektywnymi, takimi jak: osiągnięcie konkretnej daty, zakończenie konkretnego zadania lub pojawienie się konkretnego wydarzenia.
2. Dla celów tego porozumienia określenie "porównywalny stały pracownik" oznacza pracownika w tym samym przedsiębiorstwie, z kontraktem lub stosunkiem pracy o nieokreślonym czasie trwania, zaangażowanego w tę samą lub podobną pracę / zajęcie, przy czym właściwa uwaga jest przywiązywana do kwalifikacji / umiejętności.

Tam gdzie w tym samym przedsiębiorstwie nie ma porównywalnego pracownika stałego, porównania powinno się dokonywać poprzez odniesienie do dającego się zastosować porozumienia zbiorowego, zgodnie z prawem krajowym, porozumieniami zbiorowymi lub praktyką.

§4

Zasada niedyskryminacji

1. Pracownicy na kontraktach o określonym czasie trwania nie powinni być traktowani w sposób mniej korzystny, pod względem warunków zatrudnienia, niż porównywalni stali pracownicy, tylko dlatego, że mają kontrakt lub stosunek pracy na czas określony, jeśli nie ma to uzasadnienia opartego na obiektywnych podstawach.
2. Tam gdzie jest to odpowiednie powinno się stosować zasadę pro rata temporis.
3. Warunki dla wprowadzenia tego paragrafu w życie powinny być zdefiniowane przez Państwa Członkowskie po konsultacji z partnerami społecznymi i / lub partnerów społecznych uwzględniając Europejską legislację, prawo krajowe, porozumienia zbiorowe i praktykę.
4. Okres praktyki zawodowej (period of service qualifications), odnoszący się do konkretnych warunków zatrudnienia, powinien być taki sam dla pracowników na kontraktach o określonym czasie trwania jak dla stałych pracowników, za wyjątkiem sytuacji gdzie dłuższy czas zdobywania kwalifikacji w pracy ma uzasadnienie oparte na obiektywnych podstawach.

§ 5

Środki do zapobiegania nadużyciu

2. Aby zapobiec nadużyciu wynikającemu ze stosowania kolejnych kontraktów zatrudnienia lub stosunków pracy Państwa członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi, zgodnie z prawem krajowym, porozumieniami zbiorowymi lub praktyką i/lub partnerzy społeczni, tam gdzie nie ma równoważnych środków, powinni wprowadzić jeden lub więcej następujących środków w sposób, który uwzględni potrzeby konkretnych sektorów i/lub kategorii pracowników:
 - a) obiektywne powody usprawiedliwiające ponawianie takich kontraktów lub stosunków (pracy),
 - b) maksymalny łączny czas trwania kolejnych kontraktów zatrudnienia na czas określony lub stosunków pracy;
 - c) liczbę odnowień takich kontraktów lub stosunków (pracy).
4. Państwa Członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi, i/lub partnerzy społeczni powinni, tam gdzie jest to właściwe, określić pod jakimi warunkami kontrakty zatrudnienia na czas określony lub stosunki pracy:
 - b) powinny być uważane jako kolejne;
 - d) powinny być uważane jako kontrakty lub stosunki pracy o nieokreślonym czasie trwania.

§ 6

Informacja i szkolenie

4. Pracodawcy powinni informować pracowników zatrudnionych na czas określony o wakatach dostępnych w przedsiębiorstwie lub instytucji aby zapewnić, że mają oni takie same możliwości uzyskania bezpiecznych stałych stanowisk jak inni pracownicy. Taka informacja może być zapewniona na drodze ogólnego ogłoszenia, we właściwym miejscu w przedsiębiorstwie lub instytucji.
5. W miarę możliwości pracodawcy powinni ułatwiać pracownikom zatrudnionym na czas określony dostęp do odpowiednich możliwości szkolenia, w celu podniesienia ich umiejętności, rozwoju kariery i mobilności zawodowej.

§ 7

Ciała przedstawicielskie pracowników

2. Pracownicy zatrudnieni na czas określony powinni być uwzględniani w obliczaniu progu, powyżej którego, mogą być ustanowione w przedsiębiorstwie ciała przedstawicielskie pracowników, przewidziane w prawie krajowym i europejskim, zgodnie z wymaganiami przepisów krajowych.
3. Postanowienia w celu wprowadzenia życie tego paragrafu powinny być określone przez Państwa Członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi, i/lub partnerów społecznych zgodnie z prawem krajowym, porozumieniami zbiorowymi lub praktyką z uwzględnieniem paragrafu 4. 1.

§ 8

Informacja i konsultacja

O ile to możliwe pracodawcy powinni rozważyć dostarczanie ciałom przedstawicielskim pracowników odpowiedniej informacji na temat pracy w przedsiębiorstwie na czas określony.

§ 9

Przepisy na temat wprowadzenia w życie

3. Państwa Członkowskie i/lub partnerzy społeczni mogą zachować lub wprowadzić postanowienia bardziej korzystne dla robotników niż ustanowione w tym porozumieniu.
4. To porozumienie nie powinno wprowadzać uszczerbku dla żadnego z bardziej szczegółowych przepisów Wspólnoty, a zwłaszcza dotyczących równego traktowania i równych możliwości dla kobiet i mężczyzn.
5. Wprowadzenie tego porozumienia nie powinno stanowić ważnych podstaw dla zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony uzgodnionej przez pracowników w dziedzinie tego porozumienia.
6. Obecne porozumienie nie powinno naruszać prawa partnerów społecznych do zawarcia na odpowiednim poziomie, w tym na poziomie europejskim, porozumień przyjmujących i/lub uzupełniających przepisy tego porozumienia w sposób, który uwzględni konkretne potrzeby zainteresowanych partnerów społecznych.
7. Zapobieganie i załatwianie sporów i skarg powstających z wprowadzenia tego porozumienia powinno się odbywać zgodnie z prawem krajowym, porozumieniami zbiorowymi i praktyką.
8. Strony sygnatariusze dokonają oceny wprowadzenia w życie tego porozumienia po upływie 5 lat od daty decyzji Rady (Europy) jeśli o to poprosi jedna ze stron.

**W. Pan Przewodniczący Zarządu Regionu Świętokrzyskiego NSZZ
"Solidarność" Waldemar Bartosz**

Spadek realnych nakładów na szkolnictwo wyższe, bardzo niskie zarobki pracowników większości uczelni, w tym również WSP w Kielcach, budzą poważny niepokój członków naszego związku.

Pojawiają się opinie, że nic w tej sprawie nie czynimy, mając w obecnej kadencji Parlamentu tak duże potencjalne możliwości. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność", w pracach której aktywnie uczestniczę, od wielu lat próbowała wypracować zasady uregulowań prawnych, pozwalających stopniowo poprawiać byt wyższych uczelni. Instrumentem pozwalającym to zrealizować miała być znowelizowana ustawa o kształtowaniu środków na wynagrodzenia pracowników sfery budżetowej. Sprawa ta była poruszana (przez między innymi Ewę Tomaszewską i Zbigniewa Kruszyńskiego) w trakcie prac Komisji Trójstronnej, której Pan był członkiem, jako delegat naszego związku.

Niestety do chwili obecnej nic się w tej sprawie, moim zdaniem, nie zmieniło na lepsze. Nakłady na szkolnictwo wyższe w Budżecie na 1999 rok są tego dobitnym dowodem.

Przygotowany przez grupę posłów AWS projekt ustawy o kształtowaniu środków na wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej w głosowaniu w Sejmie w dniu 10.12.1998 r. nie uzyskał akceptacji. Wiadomo nam, że również Rząd RP przygotował własny projekt ustawy w tej sprawie, który został przez Prezydium Komisji Krajowej decyzją z dnia 24.02.1998 r. zaopiniowany negatywnie. Ponieważ znaczna część członków Klubu Parlamentarnego AWS nie poparła poselskiego projektu, wśród nich również Pan (wydruk głosowania został Komisji Zakładowej udostępniony) uprzejmie proszę w imieniu własnym i wszystkich członków związku w naszej Uczelni o:

- udostępnienie tekstów projektów poselskiego i rządowego;
- wyjaśnienie pisemne (w urzędowym terminie), dlaczego nie był Pan zwolennikiem poselskiego projektu i głosował przeciw jego przyjęciu.

Otrzymane odpowiedzi wraz z tekstami obu projektów umożliwi nam rzetelną ocenę zaistniałej sytuacji, być może uspokoi nastrój rozżalenia, braku perspektyw i motywacji do pracy w Uczelni. Jednocześnie informuję, że tekst niniejszego listu zostanie odczytany członkom związku podczas walnego zebrania w dniu 10.03.br. i wręczony przedstawicielowi Zarządu Regionu Świętokrzyskiego obecnemu na zebraniu.

Z wyrazami szacunku
/-/ Ewa Małyszko

**Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność"
Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie**

Warszawa, dnia 5 marca 1999 r.

**SPOTKANIE KOMISJI ZAKŁADOWYCH
AKADEMII ROLNICZYCH W SGGW**

5 marca 1999 r. w SGGW odbyło się spotkanie przedstawicieli Komisji Zakładowych uczelni rolniczych. W spotkaniu wzięło udział 12 przedstawicieli Komisji Zakładowych uczelni spoza Warszawy (AR Kraków, AR-T Olsztyn, AR Poznań, AR Szczecin, AR Wrocław) i 9 przedstawicieli Komisji Zakładowych z SGGW.

Zebranych powitali: przewodnicząca NSZZ "Solidarność" SGGW Anna Gołębiwska i Rektor SGGW prof. dr hab. Włodzimierz Kluciński, który krótko przedstawił problemy i osiągnięcia SGGW.

Obecny na posiedzeniu przewodniczący KSN Janusz Sobieszkański w swoim wystąpieniu zasygnalizował sprawy, którymi zajmuje się Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność":

- zwiększanie udziału młodzieży wiejskiej w studiach wyższych,
- podjęcie przez uczelnie finansowania kształcenia młodzieży z kresów (2-3 osoby na uczelnię),
- strategia KSN negocjacji dotyczących zwiększenia finansowania nauki i szkolnictwa wyższego,
- problemy związane z redagowaniem nowej ustawy o szkolnictwie wyższym.

Uczestnicy zebrania wymienili swoje doświadczenia dotyczące współpracy Związku z władzami uczelni odnośnie:

- a) porozumień płacowych,
- b) regulaminu dotyczącego funduszu socjalnego,
- c) regulaminu pracy,
- d) regulaminu nagród
- e) "normy 50%"
- f) 100% odpłatności za zwolnienia lekarskie dla pracowników nie będących nauczycielami.

Przewodnicząca Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność"
Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie
/-/ Anna Gołębiwska

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność"
Sekretariat Nauki i Oświaty,
Pl. Politechniki 1, Warszawa
PKO BP VI O/ WARSZAWA
nr rach. 10201068-298074-270-1-111
FUNDUSZ STYPENDIALNY "KRESY"

CEGIEŁKI

Funduszu Stypendialnego "Kresy"

W roku ubiegłym, na podstawie uchwały Rady KSN, Fundusz Stypendialny "Kresy" zorganizował zbiórkę publiczną w postaci sprzedaży CEGIEŁEK na pomoc materialną, przeznaczoną dla studiujących w Polsce młodych osób z polskich rodzin zamieszkałych na Białorusi, Litwie, Łotwie.

Na przeprowadzenie zbiórki trzeba było uzyskać formalną zgodę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Opracowanie graficzne CEGIEŁKI było cennym, osobistym wkładem w tę akcję Pani Ewy Gajek (projekt) oraz Pani Doroty Zawieska (przygotowanie do druku), a wydrukowała je drukarnia Wydawnictw Politechniki Warszawskiej, po bardzo umiarkowanej cenie.



*"Nie wolno nam
zapomnieć
o tej ziemi
nie wolno nam
nie kochać
jej narodów"*

Grażyna Lipińska

FUNDUSZ STYPENDIALNY "KRESY"
CEGIEŁKA ŻŁ
1212

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność"

Zgodnie z uzyskanym zezwoleniem wydrukowano 1200 CEGIEŁEK o nominale 5 zł oraz 400 o nominale 10 zł. W wyniku zbiórki trwającej do końca ubiegłego roku, w której brali udział komisje zakładowe oraz indywidualni członkowie Związku, a także inne osoby, uzyskano łącznie **5035 zł**, z czego na pokrycie kosztów druku wydano **820,98 zł**. Zebrane pieniądze przeznaczono na stypendia i pomoc dożywczą dla studentów.

Ponieważ pozostało jeszcze nie sprzedanych 749 CEGIEŁEK po 5 zł oraz 122 po 10 zł, akcję sprzedaży będziemy kontynuować, uzyskawszy zgodę Ministerstwa na jej przedłużenie na rok bieżący.

Wszystkim ofiarodawcom oraz osobom biorącym udział w organizowaniu zbiórki, a także Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność" w Politechnice Warszawskiej za pomoc techniczną - Fundusz Stypendialny "Kresy" składa serdeczne podziękowanie.

Przewodniczący Rady Funduszu

K. Schmidt-Szałowski

Komentarze, opinie

W ostatnich dniach rozkolportowany został apel Komitetu Badań Naukowych dotyczący uczciwości w sferze badań naukowych. Nasunął mi on szereg refleksji, którymi pragnę się na łamach Wiadomości KSN z Czytelnikami podzielić.

Pierwszą z nich stanowiła oczywistość poruszanego zagadnienia, jego wręcz banalność. Każdy, kto uczestniczy w badaniach naukowych rozumie doskonale, że wyniki można łatwo sfałszować, trudniej natomiast takie fałszerstwo wykryć. Wiadomym jest także i to, że profesorowi łatwo jest nieuczciwie wykorzystywać młodszych pracowników naukowych, gdyż chronią go paragrafy, zwyczaje itp. Toteż pracownik naukowy, być może bardziej, niż ktokolwiek inny, jest narażony na codzienne pokusy "pójścia na skróty" w jakiś sposób i nieraz musi z takimi pokusami walczyć. Wiemy też wreszcie, że nie każdemu to się udaje, stąd różnego rodzaju nadużycia się zdarzają. Ale czy taki apel ma szansę spełnić swoje zadanie? Wydaje mi się, że nie ma żadnej. Szansy tej osobiście upatruję w prawdziwej reformie nauki i w uregulowaniach prawnych, a właściwie w stworzeniu odpowiednich mechanizmów postępowania w takich sytuacjach.

Następnie pomyślałem sobie kim jest podmiot wystosowujący taki apel? Ze zrozumieniem przeczytałem wprawdzie, iż KBN został zainspirowany przez Zespół do spraw Etyki Badań Naukowych, ale czy taka inspiracja była konieczna? Czy sam wspomniany Zespół nie mógł apelu wystosować, co byłoby może bardziej naturalne? Ale mniejsza o to. Rzeczą znacznie ważniejszą, w moim przekonaniu jest to, że apel został wystosowany przez KBN, a więc instytucję, do której można mieć słusznie wiele zastrzeżeń, więc nie jest to, sądzę, właściwy organ do wystosowywania tego rodzaju apeli, gdyż budzi to tylko śmiech i politowanie. Wokół działalności KBN narosły już legendy i dobrze on służy niszczeniu polskiej nauki. Mam w tym względzie i własne gorzkie doświadczenia, a więc nikt mnie nie przekona, że nie mam racji. Jednak postaram się pokrótce uzasadnić własne twierdzenie. Otóż kwestionuję celowość istnienia takiej instytucji w sytuacji gdy środki na badania naukowe są tak szczupłe. Odrzucanie większości dobrych projektów uzasadnia chyba wystarczająco tę tezę. Brutalna rzeczywistość jest taka, że KBN służy stosunkowo wąskim grupom wpływowych badaczy, którzy stale granty otrzymują. Względy merytoryczne są tu na samym końcu. O tym się nie pisze, bo ludzie się boją choćby tego, że nie otrzymają grantu. Ponadto sam podstawowy mechanizm funkcjonowania tej instytucji uważam za błędny i boleję nad tym, że z biegiem lat nie został on zmieniony. Chodzi o to, że kwalifikowane do finansowania są granty oceniane lub "oceniane" jako wybitne, a granty dobre lub nawet może i bardzo dobre nie mają nigdy żadnych szans. Ogłasza się bowiem nowy konkurs i granty muszą być nadsyłane od nowa. Nie chcę tu kwestionować rzetelności ocen ale człowiek jest omylny, dlatego system ten nie jest sprawiedliwy. Zatem jeśli ktoś uczestniczy w niesprawiedliwości nie ma moralnego prawa mówić o etyce, gdyż nie powinien firmować czegoś co funkcjonuje źle i winien raczej zrezygnować z funkcji jeśli nie jest w stanie nic zrobić.

K. Romański

Rozmyślania 4

W najnowszym numerze pisma Res Publica Nowa (nr 1-2, styczeń-luty 1999) poświęconego tematyce Oświecenia, zacytowano kilkakrotnie wybrane fragmenty z Immanuela Kanta *Czym jest Oświecenie?* Upłynęło już tyle lat od powstania tego tekstu, a niektóre myśli są niestety ciągle aktualne. Są aktualne, gdyż dotyczą natury ludzkiej, która jeśli zmienia się w ogóle, to robi to bardzo powoli. Aktualność tych myśli potwierdza któryś tam raz z kolei genialność autora *Krytyki czystego rozumu*. Posłuchajmy zatem.

[...] Jeśli więc teraz kto zapyta, czy żyjemy obecnie w oświeconej epoce? - odpowiedź będzie brzmieć: Nie! [...] Oświeceniem nazywamy wyjście człowieka z niedojrzałości, w jaką popadł z własnej winy. Niedojrzałość to niezdolność człowieka do posługiwania się własnym rozumem, bez obcego kierownictwa. Zawinioną jest niedojrzałość wtedy, kiedy przyczyną jej jest nie brak rozumu, lecz decyzji i odwagi posługiwania się nim bez obcego kierownictwa. Sapere aude! Miej odwagę posługiwać się własnym rozumem - tak oto brzmi hasło Oświecenia. [...] Lenistwo i tchórzostwo to przyczyny, dla których tak wielka część ludzi, mimo wyzwolenia ich przez naturę z obcego kierownictwa, pozostaje chętnie niedojrzałymi przez całe swoje życie. Te same przyczyny sprawiają że inni mogą tak łatwo narzucać się im jako opiekunowie. To bardzo wygodnie być niedojrzałym. Jeśli mam książkę, która zastępuje mi rozum, opiekuna duchowego, który zamiast mnie posiada sumienie, lekarza, który zamiast mnie ustala moją dietę itd., itd. - nie muszę sam o nic się troszczyć [...] Do wejścia na drogę Oświecenia nie potrzeba niczego oprócz wolności; i to wolności najniezgodniejszej spośród wszystkiego, co można nazwać wolnością mianowicie wolności czynienia wszechstronnego, publicznego użytku ze swego rozumu. [...]

Jakże trafna jest ta diagnoza! Jak często, dla własnego wygodnictwa lub z braku śmiałości do przeciwstawienia się powszechnie głoszonym opiniom, ze strachu przed byciem wyśmianym lub z powodu braku pewności siebie i braku zaufania do samego siebie głosimy, a nawet bronimy poglądów sprzecznych z całym naszym wewnętrznym ja, z naszym żywotnym interesem. Jak często, z powodu *braku czasu*, nie zgłębiany jakiegoś istotnego problemu, a polegamy tylko na opinii naszego *opiekuna duchowego* w teź sprawie. Często postępujemy rutynowo w sprawach drobnych, ale nie powinniśmy tak się zachowywać w sprawach poważnych, gdy od naszej decyzji, od naszego tak lub nie w jakimś głosowaniu, zależy los organizacji do jakiej należymy lub nawet los naszego miejsca pracy w ciągu najbliższych kilku lat. Czy podejmując poważną decyzję, staram się przewidzieć nie tylko skutki krótkoterminowe i tymczasowe korzyści, na przykład poczucie się kimś ważniejszym, ale również i te skutki dalekosiężne, jakie moja decyzja w rezultacie wywoła? Taki sposób postępowania na pewno nie jest łatwy, gdyż myślenie boli, ale mimo to chciałbym być oświecony. Jest to ważne, bo gdy nadejdzie czas oceny własnego życia, będzie możnasobiespokojniepowiedzieć: starałem się być człowiekiem. Człowiekiem oświeconym.

ERKA

CYTATY

“Życie” 3 marca 1999 r.

Nauczycielskie pensje

Jeśli Karta Nauczyciela zostanie znowelizowana, to ministerstwo proponuje nauczycielom następujące płace zasadnicze, *Nauczyciel stażysta*, który skończył studia i zaczyna pracę dostanie od 512 do 693 zł.

Nauczyciel kontraktowy po rocznym stażu zatrudniony na czas określony, otrzyma: w 1999 r. - od 609 zł do 824 zł;

w 2000 r. - od 640 zł do 866 zł;

w 2001 r. - od 666 zł do 901 zł.

Nauczyciel mianowany - z przynajmniej 3 letnim stażem pracy zatrudniony na czas nieokreślony otrzyma:

w 1999 r.-od 675 zł do 913 zł;

w 2000 r. - od 768 zł do 1040 zł;

w 2001 r.-od 896 zł do 1213 zł.

Nauczyciel dyplomowany z co najmniej 7-letnim stażem, zatrudniony na najwyższym stanowisku w hierarchii otrzyma:

w 1999 r. - nie będzie takich;

w 2000 r. - od 871 zł do 1178 zł;

w 2001 r. - od 1025 zł do 1386 zł.

“Życie” 27 - 28 lutego 1999 r

Praca i oczekiwania studentów

Studenci ostatnich lat studiów chcą dużo zarabiać, pragną bezpiecznego zatrudnienia, ciekawej pracy i szacunku dla swojego prywatnego życia.

Pierwsza płaca, jakiej oczekują studenci wydziałów ekonomicznych, to 1901 zł brutto (przed uzusowaniem). Po roku chcieliby zarabiać 2905 zł, a za pensję gwarantującą pożądaną poziom życia uważają 4671 zł. Takie uśrednione dane uzyskał AIESEC podczas najnowszego badania “Pracodawca roku”.

Najwyższych zarobków na początku oczekują studenci Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie (2518 zł), Wyższej Szkoły Biznesu - NLU (2459 zł) oraz Uniwersytetu Warszawskiego (2401 zł). Najmniejsze oczekiwania wyrażali studenci Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach (1366 zł), Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu (1396 zł) oraz Akademii Ekonomicznej w Katowicach (1488 zł)....

PB

“Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ “Solidarność”

Redaguje zespół: Maria Wesołowska, Janusz Sobieszkański, Krzysztof Schmidt-Szalowski

Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ “Solidarność”

pl.Politechnikilp.148a 00-661 WARSZAWA tel/fax (022) 825 73 63

e-mail: ksn@coi.pw.edu.pl

wesolowska@delta.SGGW.waw.pl.